Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul X Seria II-a Nr. 1593 | 4 PAGINI — 20 BANI | Joi 10 iunie 1954

Un pas hotărîtor în viață

MERGIND PE CALEA gîndului cu ani în urmă cu siguranță vă amintiți de acel început de septembrie cînd ținînd strîns mîna mamei sau a tatii, pășeați pentru prima dată pragul școlii elementare. Inima vă tresălta de bucurie, și în minte vi se înfiripau tot felul de vise. Noțiunea de școală nu vă era tocmai clară dar din spusele părinților știați că de ea este legată posibilitatea realizării dorințelor voastre de a deveni tehnicieni sau ingineri, aviatori sau învățători, de a fi asemenea eroilor din povestirile istorisite de mama sau de frații mai mari.

Timpul a trecut repede și iată că acum, după 7 ani de învățătură, cînd cunoștințele căpătate la școală v-au deschis ochii arătîndu-vă cîte ceva din tainele diferitelor sectoare de producție, în fața voastră se pune cu toată seriozitatea problema alegerii drumului pe care să-l urmați, profesia pentru care să vă pregătiți.

Posibilitățile pe care le aveți la dispoziție sînt nelimitate. Vă așteaptă cu porțile deschise atîtea școli medii tehnice, școli medii de 10 ani și profesionale.

Tocmai pentru că atît de numeroase sînt profesiile către care vă puteți îndrepta, este necesar să nu vă pripiți, să nu faceți la întîmplare acest important pas din viața voastră.

De felul cum vei proceda acum depinde viitorul tău, bucuriile și poate chiar supărările pe care ți le va aduce activitatea ta în producție, căci ce poate fi mai neplăcut decît să lucrezi într-o meserie care nu te atrage, pentru care nu ai înclinații.

De aceea voi absolvenți ai clasei a VII-a e bine să aveți în vedere, la alegerea școlii medii, sau profesionale pe lingă dorința voastră, uneori copilărească de a fi marinar, aviator sau constructor și dacă aveți sau nu aptitudini pentru a învăța și practica cum trebuie acea meserie. Și în privința aceasta este neapărată nevoie să cereți sfaturile tovarășilor profesori, instructorilor de pionieri, colegilor, sau cei care sînteți utemiști să țineți seama de părerea organizației U.T.M..

Majoritatea dintre voi desigur așa au procedat și aceștia fără îndoială vor avea rezultate frumoase în școală, vor deveni cadre cu o temeinică pregătire.

Printre absolvenții clasei a VII-a mai sînt însă și unii nehotărîți încă, sau alții care au luat o hotărîre proastă.

Elevul Sneider de la școala elementară de 7 ani nr. 3 bis din București vrea să urmeze școala medie tehnică de marină. Intr-adevăr cît se poate de interesantă. Numai că pentru a fi un bun marinar trebuie să cunoști bine fizica și matematica. Or, Sneider e cam certat cu aceste materii, abia a reușit să obțină note de trecere la ele.

Va putea el oare să facă față cerințelor unei școli medii de marină? Va putea deveni un bun marinar? Cu siguranță că nu.

La elevul Florin Ionescu de la aceeași școală lucrurile stau altfel. El încă nu e hotărît ce școală să urmeze. Nici o materie de curs nu-l interesează în mod deosebit. Părinții însă vor cu tot dinadinsul ca Florin să devină electrotehnician și de aceea au hotărît să-l dea la școala medie tehnică electrotehnică. Ei nu s-au consultat cu școala și de aceea nu țin seamă de faptul că Florin are la fizică și matematică — obiecte principale într-o școală medie electrotehnică — numai note de 3 și în general nu manifestă nici o înclinație pentru această meserie.

Iată doar două exemple și cu siguranță ca ele sînt multe altele, care ne arată cît de nechibzuit se înscriu unii absolvenți ai claselor VII — la diferitele școli medii tehnice pe care să le urmeze.

Singuri sau de cele mai multe ori îndemnați de părinți, care nu țin seama de aptitudinile copiilor lor, nu se sfătuiesc în acest sens cu diriginții, elevii își aleg la întîmplare profesiile, după simplul criteriu că e „mai bănoasă", mai „deosebită" decît „celelalte" sau pe un alt motiv tot atît de puțin întemeiat.

Acest fel de a proceda este greșit și dăunător atît vouă, absolvenților cît și țării. Decît să fii un electrotehnician nepriceput sau să fii nevoit să pleci din școala de marină pentru că nu te împaci cu matematica și fizica oare nu e mai bine să-ți alegi de la început școala către care simți că ai înclinații, că îți plac materiile ce se învață acolo?

Și doar avem atît de multe și de felurite școli medii tehnice, pe care mulți dintre voi poate nici nu le cunoașteți. Să vrei doar să alegi cu seriozitate și este cu neputință să nu dai peste una care să nu ți se potrivească.

Este interesant să urmezi școlile din domeniul agriculturii ce pregătesc zootehnicieni, viticultori, pomicultori, tehnicieni agricoli care dau patriei recolte sporite de cereale și fructe tot mai multe și vite mai bune, de rasă.

Școlile medii tehnice alimentare sau ale ministerului industriei ușoare cu multiplele lor specialități unde se formează cadrele de nădejde ale producției noastre de bunuri de larg consum, oare nu atrag elevii din clasa a VII-a?

Dar a urma școala sanitară pentru a deveni felcer și a îngriji de sănătatea oamenilor muncii nu este frumos?

Și continuînd așa vom putea înșira numele multor altor școli medii tehnice care de care mai interesante, mai folositoare patriei noastre.

Și dacă în oricare din ele veți învăța bine, veți dovedi tragere de inimă, dragoste pentru meserie, la terminare veți putea intra în învățămîntul superior cu frecvență. Bun înțeles însă că nici cei ce vor pleca în cîmpul muncii nu vor rămîne în afara facultăților. Există doar destule dintre institute care au cursuri fără frecvență sau prin corespondență și ele vă așteaptă.

Absolvenți ai claselor a VII-a, alegeți-vă școala pe care o considerați mai bună. Să nu scăpați din vedere nici aptitudinile pe care le aveți căci una din condițiile succesului în muncă este dragostea pentru meseria ce o practicați.

Un răspuns la chemare

Orice s-ar spune — atunci cînd cei de la „Victoria socialistă" din Turda, fabrică vestită de ciment, au chemat la întrecere toate fabricile din țară, au știut ei ceva și și-au zîmbit unul altuia: „Desigur nu se va găsi nimeni să ne întreacă". Dar iată — cît a trecut de-atunci? — că nici n-au apucat oamenii de la „Victoria socialistă" să intre cu temei în întrecere că a și sosit răspunsul.

„Noi muncitorii de la fabrica de ciment „Ideal" din Cernavodă, am primit chemarea la întrecere și vă dăm primul răspuns: fabrica și-a îndeplinit planul, ba chiar unele secții au depășiri serioase. Cocătorii Nicolae Datcu, Anton Valu și Constantin Gîlmeanu au dat secției 40 tone chincher peste plan. Brigăzi fruntașe sînt și cele conduse de Constantin Bratu, Gheorghe Davidescu, Constantin Cocor de la rampă și alții, care au zilnic depășiri peste 250 la sută...

Așteptăm vești îmbucurătoare de la voi"

Ce spuneți tovarăși de la Turda?

Așteptăm și noi răspunsul vostru.

DIN POȘTA DE IERI

(Ștampilă: BUCUREȘTI 9 IUN 54 48)

● La uzinele textile Moldova din Botoșani întrecerea socialistă se desfășoară sub semnul luptei pentru tot mai multe fire și pînză peste plan, de cît mai bună calitate.

De la începutul lunii mai și pînă la 29 ale aceleași luni sectorul de filatură a dat peste plan 1216 kg. fire iar sectorul țesătorie a depășit planul de producție cu 14.177 metri de pînză.

La obținerea acestor realizări, o contribuție însemnată au dat-o brigăzile de tineret. In sectorul de țesătorie, brigada I-a de calitate din schimbul B condusă de utemistul Vizitiu Emil a produs peste plan 455 metri de pînză.

Realizări însemnate au dobîndit și celelalte brigăzi cum sînt de exemplu brigăzile a II-a și a IV-a din schimbul B care au produs între 500 și 1925 metri de pînză peste plan.

Printre cei ce s-au evidențiat ca fruntași în întrecerea socialistă se numără și utemistele Goioschi Toni, Curcă Elena, Dima Aneta și Feodorov Ecaterina care au înregistrat importante rezultate în îndeplinirea sarcinilor de plan.

Corespondent
ADY ABRAMOVICI

● Il mai despart doar cîteva zile de vacanța mult așteptată pe elevii conservatorului popular de artă din Craiova.

In vederea sfîrșitului de an, clasa de dramă și comedie a pregătit piesa „Mașenca" de scriitorul sovietic A. N. Afinoghinov. Spectacolul a fost prezentat zilele trecute pe scena teatrului Național din Craiova. El s-a bucurat de un deosebit succes. Spectatorii au răsplătit cu vii aplauze strădania tînărului colectiv de actori.

Eleva Lucia Beciu interpretă a rolului Mașei a impresionat mult publicul prin felul cum a reușit să se integreze în rol și în special felul cum a știut să redea trecerea Mașei de la o stare sufletească la alta. Și interpretul lui Vasile Ivanovici Ocaemov tînărul Constantinescu Mihai a reușit să redea personajul cît se poate de veridic.

Printre cei care posedă reale însușiri de a deveni buni actori se numără și tinerii Titi Luca și Olga Ionescu.

Spectacolul prezentat de elevii conservatorului popular de artă din Craiova constituie o minunată trecere în revistă a cunoștințelor acumulate în cursul unui an de muncă.

Corespondent
LULU SOLOMON

VEȘTI DIN ȚARA SOCIALISMULUI

Ce plăcut e să construiești cu mîinile tale mașini complicate, asemeni celor cu care se lucrează în uzine, pe șantiere, pe ogoare! Și ce mîndri se simt micii tehnicieni cînd rodul strădaniei lor, mașina sau aparatul la care au muncit cu atîta dragoste, sînt prețuite de cei mari.

In nenumăratele palate ale pionierilor din Uniunea Sovietică există cercuri ale tinerilor tehnicieni, în care elevii, sub îndrumarea unor specialiști cu experiență pătrund tainele pasionante ale tehnicii. Un asemenea cerc funcționează și în Palatul Pionierilor din orașul Sverdlovsk. Membrii cercului execută multe lucruri interesante. La o expoziție de modele a fost expus, printre altele și modelul escavatorului pășitor lucrat de ei.

Iată-i, în fotografie, lingă modelul escavatorului pășitor, care s-a bucurat de mult succes.

Fabricat la Harkov

Industria Ucrainei Sovietice este o industrie înfloritoare, în plin avînt. Ea produce numeroase mașini menite să ușureze munca omului.

In anii celui de al 5-lea plan cincinal, în minele și abatajele de cărbune au apărut multe mașini miniere noi. Uzina „Svet șahtiora" din Harkov a produs o originală mașină de încărcat „P.M.U.-1", pentru înaintarea în pantă.

Se știe că încărcarea sterilului și a cărbunelui este o operație care necesită un mare volum de muncă. Pînă în ultima vreme, ea nu era mecanizată. Folosirea mașinii de încărcat scutește pe mineri de munca manuală.

Noua mașină poate să încarce cărbunele sau sterilul pe transportoare și în vagonete. Ea lucrează în abatajele cu o înclinație de 25 grade.

Una din particularitățile agregatului este mobilitatea mecanismelor de prindere care se pot ridica și apleca, se pot întoarce în lături cu 25 grade.

In abataj mașina înaintează pe șine cu ajutorul unui cablu și al unui troliu montat în mașină. Ea este adaptată pentru lucrul în mine care sînt periculoase prin gazele și praful lor. Lungimea agregatului este de 7,2 metri, iar greutatea lui de — 10,8 tone. Mașina este condusă de un singur om.

Această mașină a fost experimentată în mina nr. 47 din Donbass. S-a dovedit că viteza de înaintare în pantă s-a mărit de trei ori și jumătate, iar productivitatea muncii minerilor a crescut de două ori și jumătate. Incă din timpul experimentării agregatului, viteza de înaintare a atins 170 metri liniari pe lună.

Creația oamenilor muncii

In trei pavilioane spațioase ale parcului de cultură și odihnă „Gorki" din Moscova pot fi admirate peste 2000 de tablouri, sculpturi, broderii. Acestea sînt operele oamenilor muncii care își închină timpul lor liber artei preferate.

Trecerea în revistă a lucrărilor artiștilor plastici amatori, care s-a desfășurat în întreaga Uniune Sovietică, a fost o nouă mărturie a înfloririi talentelor populare. 150.000 de oameni ai muncii au participat la această trecere în revistă. Expozițiile care cuprindeau operele lor au fost vizitate de peste 20 milioane de oameni. Dintre aceste opere, un juriu format din maeștri de seamă ai artei plastice a selecționat pe cele mai valoroase pentru prima Expoziție unională a creației artistice a muncitorilor și funcționarilor.

Temele pe care și le-au ales artiștii — tractoriști și șoferi, strungari și bibliotecari, învățători și funcționari — sînt variate: trecutul istoric al patriei lor, lupta pentru pace, prietenia popoarelor, viața de muncă creatoare a oamenilor sovietici. Iată o pînză cu titlul „Marea familie". Pictorii — membri ai studioului de pictură din clubul uzinei „Compresor", au reprezentat o serbare în colhoz. Portretul minerului Tomilov, Erou al Muncii Socialiste e opera unui zugrav.

Deosebit de interesante sînt ilustrațiile la cărți, sculpturile în lemn, în os. Lăcătușul M. Vasilcișin a trimis la expoziție o mare compoziție sculpturală după motivele operelor lui Pușkin, la care a lucrat peste doi ani.

Cu măiastră iscusință au brodat 150 de muncitoare de la uzina „Kirov" din Leningrad un imens panou închinat celei de a 150-a aniversări a uzinei lor. Funcționara Nekoval a executat o broderie pe pînză — — portretele laureaților Premiului Internațional Stalin „Pentru întărirea păcii între popoare". O gospodină a trimis un admirabil peisaj brodat „Muntele Mogutovaia".

In vara aceasta, 300 dintre autorii celor mai bune lucrări se vor întîlni la Moscova, la o conferință de creație.

...In cartea de impresii a expoziției au apărut primele însemnări. „Am păstrat o impresie minunată, — scriu doi studenți ai școlii superioare „Bauman" — Am simțit încă odată cît de mult este atras poporul nostru de artă și cît de adînc a pătruns arta în masele largi ale oamenilor muncii".

Crește numărul gospodăriilor colective și întovărășirilor agricole

„Răsărit de soare"... „Drumul fericirii"... „Cale nouă", iată numele unor gospodării agricole colective sau întovărășiri agricole. Și nu este întîmplător că se dau asemenea nume. Pentru țăranii muncitori gospodăria colectivă sau întovărășirea agricolă înseamnă o viață nouă, răsăritul unui trai mai bun, drumul către fericire: Din experiența gospodăriilor de stat, a celor colective și a întovărășirilor, țăranii muncitori înțeleg că munca în comun, pe tarlale întinse cu tractoarele și mașinile statului, face posibilă culegerea unor recolte sporite — face viața mai îmbelșugată, mai fericită.

Iată de ce se unesc mereu alți țărani muncitori în gospodării colective și întovărășiri, de ce le dau nume ca cele de mai sus.

„Răsărit de soare"

Zilele trecute, țăranii muncitori din comuna Copăceni regiunea Pitești au sărbătorit inaugurarea unei gospodării agricole colective din satul lor. Ei i-au dat — grăitor — numele „Răsărit de Soare".

Primii au pornit pe calea muncii laolaltă, țăranii muncitori Iancu Tîslea, Nicolae Mistoc și Ilie Băiașu.

Colectiviștii din Copăceni au ales în conducerea gospodăriei lor pe cei mai pricepuți și harnici țărani muncitori. Unul din aceștia este și Iancu Tîstea.

Dorința noilor colectiviști este ca gospodăria lor să se dezvolte tot mai mult, să se întărească neîncetat. Pentru aceasta s-au apucat de lucru cu tragere de inimă.

Corespondent
SEVER GANCI

Spre o viață mai îmbelșugată

Veștile despre succesele gospodăriilor agricole colective și ale întovărășirilor agricole au ajuns și la țăranii muncitori din Horezu raionul Balș. Din toate acestea horezenii au înțeles că dacă vor porni pe aceeași cale, viața le va fi mai bună, familiile lor vor cunoaște belșugul. De aceea 30 de familii dintre ei s-au unit într-o întovărășire agricolă.

Comuniștii Gheorghe Olaru, Maria Roșculescu, Constantin Preda, Ion P. Cazangiu și alții au fost cei care au luptat pentru întovărășire și au depus primele cereri.

Intovărășiții din Horezu au pornit de îndată lupta pentru a asigura recolte îmbelșugate pe ogoarele lor, pentru a întări și dezvolta necontenit tînăra lor întovărășire.

Corespondenți
NICOLAE ROVENȚA și IOAN RIZOIU

TRANSFORMATOARE PATRIEI

Lucruri de fapt obișnuite întîlnite la fiecare pas și totuși deosebit de importante: Pînă mai deunăzi utemistele Nicolița Ghițu și Margareta Cazan, proaspete absolvente ale unei școli profesionale, repartizate la fabrica „Electroputere" din Craiova, lucrau sfioase, fără încredere în forțele lor. Ajutate neîncetat de maiștrii și muncitorii cu experiență, ele sînt astăzi fruntașe în întrecerea socialistă.

Executînd bobinarea și ansamblarea transformatorilor, ele dau zilnic o normă mai mult. (Fotografia nr. 1).

Montarea transformatorilor e una din operațiile cele mai dificile. Ea cere o înaltă calificare profesională, pricepere și mult spirit de inițiativă. Executînd montarea transformatorilor, tinerii Toma Militaru și Petre Sandru prin trăinicia și calitatea montajului au devenit cei mai cunoscuți montatori din fabrică. (Fotografia nr. 2).

Fruntașii în întrecerea socialistă, Stenie Guginaș și Ilie Marin asistă la introducerea transformatorului în cură. Această operație se face cu deosebită grijă și atenție. (Fotografia nr. 3).

De fiecare dată cînd transformatorul e gata, urmează cea din urmă operație: controlul tehnic. La bancul de probe tovarășul Constantin Vătan ascultă cum se comportă bobinajul unui transformator de 5.600 K.V.A. la proba de străpungere. (Fotografia nr. 4).

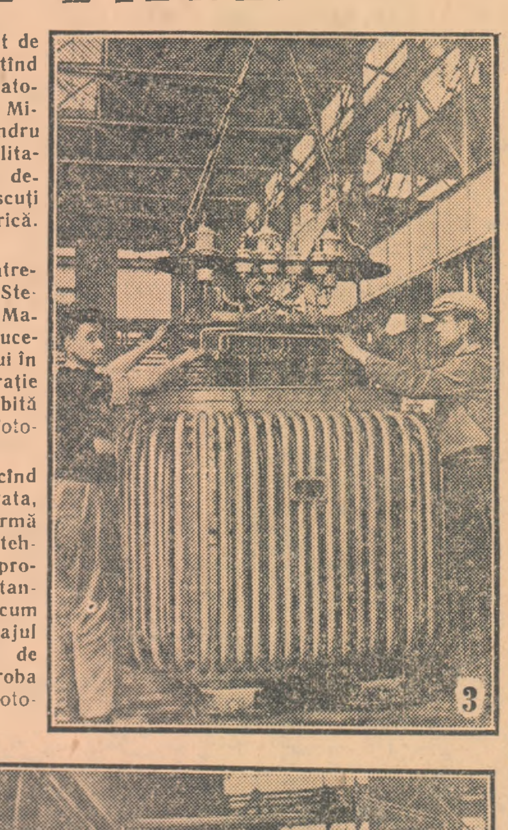

Foto: DUMITRU F. DUMITRU

Insemnări

Bucureștii-Noi

Cu zece ani în urmă m-au purtat pașii printr-un cartier îndepărtat al Bucureștiului de atunci. Un tramvai m-a dus cu hurducăeli și intermitențe de-a lungul căii Grivița peste șina Constanței, departe înainte. Am trecut printre șiruri cenușii și șterse de căsuțe mici și strîmbe cu ferestre cît palma, cu gardul știrb și dat rar cu var. Peste ele se vedeau cîmpuri sterpe, dezgolite cu pete arse ca atinse de ciumă. Copiii goi, desculți, săreau în praf, puneau pietre pe șină și scoteau limba la noi.

Am întrebat pe un om ce trecea pe acolo și care după portu-i sărac părea localnic.

— Ce cartier este aici, frate?

— Aici? Păi... Bucureștii-Noi.

Mi-a zîmbit obosit cu ironie și a plecat spre treburile lui.

Halal Bucureștii-Noi! Un nou București al mizeriei, o altă mahala la fel de urîtă, întunecoasă și murdară ca și celelalte.

Acum, zilele trecute, am venit din nou în cartierul acesta, chemat de vestea unor lucruri de seamă făcute de tinerii de la „Boleslav Bierut".

Am văzut totul: tot ce se vede nou aici. Locuințe noi, parcuri, terenuri sportive. Am văzut o grădină cu alei umbrite de pomi stufoși, un teatru în aer liber dintre cele mai frumoase, și un cinematograf cum nu-i altul în Capitală. Tinerii bat mingea pe terenurile dintre fabrici, iar alături pe cîmpul invers al gospodarii întorși de la lucru, plivesc buruienile răsărite printre straturile cu legume. Oamenii acestor locuri și-au clădit străzi întregi cu case noi, arătoase, ridicate cu împrumut de la stat. Dar cel mai de seamă lucru ce l-am văzut acolo au fost cîteva mașini. Da, mașini obișnuite, autocamioane, ce descărcau ciment, pietriș, var pe cîmpul viran de lîngă cinematograf. Am vorbit o vreme cu un meșter ce se arăta un fel de șef pe acolo și am primit lămurire. Pe locul acela se va ridica cvartalul „Grivița Roșie". Inchipuiți-vă: un careu imens de mii de metri pătrați închis de blocuri mari cu etaje. Șapte asemenea blocuri cu 192 apartamente vor adăposti pe oamenii acestor locuri. La parterul blocurilor se vor deschide magazine alimentare, textile, piețe, de toate.

In cuprinsul pătratului închis de blocuri, în grădinile, solariile și pe alei prunduite vor zburda micuții. Oh nu! Acesta nu este un vis. Acum, vor începe lucrările. Trustul de construcții nr. 3 care are în sarcină construirea aproape a jumătate din cvartalele trecute în planul celor 1000 de apartamente pentru oamenii muncii din Capitală, a încredințat lucrările Intreprinderii de construcții nr. 301. Aceasta nu a zăbovit prea mult. Și iată-i începînd cu primul cvartal în cartierul acesta străbătut de prefaceri noi.

Bucureștii-Noi este un nume vechi. Tîrziu, acum, el și-a căpătat tinerețe și prospețime și — ce este mai principal — deplinul înțeles al cuvîntului.

GH. PIETRARU

Reuniune tovărășească

Primăvară. Aerul este înmiresmat de parfumul florilor de mai, de castanii înfloriți din parc.

Trecătorii animează străzile orășelului siderurgic. Unii din ei poartă în mîini buchete de liliac înflorit, narcise, lăcrămioare, lalele. Te întîlnești cu fețe vesele și zîmbitoare. Din megafoane se revarsă duios cîntecul rîndunelei.

...„Zbori tu rîndunea
Zbori dragostea mea"...

care întărește farmecul amurgului.

Sîmbătă după masă este timp de odihnă pentru tineretul combinatului. Unii, împreună cu familiile lor, cu cei dragi, vor merge să vadă piesa „Mielul turbat" de A. Baranga, spectacol prezentat de teatrul de stat din Petroșani, în turneu. Alții vor participa la o seară literară închinată lui Maiakovski, seară literară organizată de astă dată de organizația U.T.M. de la serviciul administrativ al combinatului.

Sala de festivități din pavilionul tehnic este pregătită de sărbătoare. Perdelele grele de catifea roșie, lumini multe și sclipitoare îi dau o notă deosebită. Cortina este trasă. Cine poate ști ce surprize se pregătesc în spatele ei, după du-te vino între scenă și ușa de la intrare? Ochii se îndreaptă spre utemistul Crișan Emil de la secția laminoare care cu chitara pe spate trece grav spre scenă.

In hol te ațin aceste versuri:

„Să fii comunist, asta știi ce-i?
Să gîndești, să-ndrăznești și să vrei".

Deasupra, portretul lui Maiakovski în cărbune. Un alt portret al lui Maiakovski în culori îl vom găsi în sală, așezat pe un piedestal și înconjurat de flori. Amîndouă tablourile sînt lucrate de utemistul Lăzărescu Liviu de la secția decorativă a combinatului. Tot el a prezentat numeroșilor auditori o conferință documentată despre viața și opera poetului — unul dintre întemeietorii poeziei socialiste.

Programul a arătat că în ansamblul artistic al combinatului se formează adevărați artiști. Au fost citite poeziile lui Maiakovski „Pașaport sovietic" și „Chemare". Un mic grup format dintr-un acordeonist și chitariști au acompaniat cîntăreții amatori.

Dorina Alexandrescu, laborantă, o bună interpretă a cîntecelor populare, a cîntat mai multe melodii printre care și cîntecul despre rîul din apropiere „Vine Streiul de la munte".

Au mai cîntat Cariciuc Elena, Farcaș E., Potîrnac Gheorghe și elevul Curcubată Mihai de la școala medie tehnică siderurgică. Cu toți împreună au ascultat „Intr-un sătuleț", „Cale lungă drum de fier, „Firicel de bumbăcel", „Hai, vino mîine". Un vals a încheiat programul artistic dînd semnalul, ca un maistru de ceremonii, începerii dansului.

Tineretul a petrecut timpul vesel și educativ. El a înconjurat cu atenție pe comuniștii care au venit la reuniunea tovărășească. Printre oaspeți se găseau și tov. Buda Victor, secretarul organizației de partid ca și tovarăși de la comitetul raional de partid.

La bufet băieții ofereau fetelor prăjituri și portocale.

Pînă seara tîrziu a ținut reuniunea tovărășească a tineretului de la combinatul siderurgic „Gh. Gheorghiu-Dej".

KUHTA DARIA

O expoziție științifico-anatomică

Recent, la Conservatorul de stat „Ciprian Porumbescu", din Capitală, s-a deschis o expoziție științifică-anatomică.

Expoziția cuprinde 80 de planșe în care sînt redate anatomia și fiziologia aparatului vocal, respirația în canto, emisiunea vocală, tehnica consoanelor și vocalelor, cultura fiziologică a vocii, gimnastica pregătitoare studiului vocal, precum și diverse lucrări originale și traduceri. Printre lucrările originale sînt expuse Psihologia cîntului, Dicționar al cîntului și altele, lucrări necunoscute pînă acum în literatura noastră muzicală.

Expoziția este vizitată zilnic cu un viu interes de către compozitori, studenți și profesori ai școlilor de muzică din Capitală.

(Agerpres)

Nu-i vremea de vină...

La 26 mai 1954 figura în evidența secțiunii agricole a sfatului popular raional Călărași din regiunea București următoarea situație: plivit culturi păioase de primăvară și de toamnă 17 la sută; prășit: porumb 3 la sută, floarea-soarelui 32 la sută, fasole 32 la sută etc...

La 26 mai această situație e mai mult decît nemulțumitoare. Tovarășii Iacob Grigore, inginer-șef al secțiunii agricole a sfatului popular raional și Apostol, al doilea secretar al comitetului raional U.T.M. sînt de aceeași părere, „vremea rea e principalul vinovat", zic ei.

Vorbind despre „vremea rea" ei se referă la ploile căzute în primăvară, la timpul mereu mohorît și nu prea călduros. Dacă le-am da dreptate vremea ar fi aceea care ne-ar oferi mai întîi. Ea ne-a dat însă multe zile frumoase, însorite în această primăvară. De cîtva timp, ploile au încetat să mai cadă. Soarele dogorește puternic, culturile s-au înviorat și cresc necontenit. O bună îngrijire le-ar ajuta să crească și să se dezvolte mult mai repede. Tovarășul Leon Ungureanu, secretarul organizației de bază U.T.M. din comuna Rasa confirmă pe deplin acest lucru. Ele n-au fost însă convingătoare căci sînt contrazise de „activitatea" organizației de bază U.T.M., de propria sa activitate. Dacă cineva s-ar întreba cîți dintre utemiștii din satul Rasa și-au plivit culturile păioase sau cîți dintre ei și-au prășit floarea-soarelui, porumbul etc., cui i-ar cere răspunsul în primul rînd? Firește, comitetului organizației de bază U.T.M. Comitetul acesta în paranteză fie spus e mai mult o fantomă pentru că oricît l-ai căuta în satul Rasa n-ai să-l găsești decît pe tovarășul Leon Ungureanu. A fost un comitet — e adevărat, și tot adevărat e că acum nu mai există. Utemistul Stanou Constantin, fost adjunct cu problemele organizatorice, face parte acum din organizația de bază U.T.M. a cooperativei din sat. O lună și mai bine e de cînd Ilie Drăgălan, cel de al treilea membru în comitet, e plecat din sat. Deci „comitetul" e în momentul de față doar tovarășul Ungureanu. Dar cel care i-ar cere lui răspunsul la această întrebare ar fi de bună seamă un „pretențios". Parcă tovarășul Ungureanu n-ar mai avea altceva de lucru decît să identifice pe utemiștii care își îngrijesc culturile!

Și cu toate că e singur el tot a reușit să „încline" într-o oarecare măsură activitatea organizației de bază U.T.M. spre întreținerea culturilor. Dovezi? Planul de muncă al organizației pe luna mai.

Există un punct în plan care se referă special la așa ceva: „În ziua de 16 mai vom mobiliza tinerii și cetățenii la căminul cultural pentru a asista la conferința „Îngrijirea la timp a culturilor prășitoare ne asigură o recoltă bogată". S-a ținut această conferință. El, ca secretar al comitetului și-a făcut datoria. La întrebarea: care sînt urmările acestei conferințe, cît s-a prășit în comună? cu mare greutate tovarășul Ungureanu răspunde: „nimic". Cîți dintre utemiști și-au plivit culturile păioase? Nici la aceasta tovarășul Ungureanu nu știe mai mult, se gîndește și pînă în urmă o drege. „La noi nu prea este grîu pentru plivit. Încă din iarna trecută am fost prudenți să nu ne facem griji și cu plivitul grîului. Tuturor utemiștilor le-am dat sarcina să-și selecționeze grîul pentru semințe. E clar că n-avem buruieni în grîu". Răspunsul pare chibzuit. Se pare chiar că sună mai frumos ca primul. Și acum, să mai zică cineva că tovarășul Ungureanu nu muncește.

★

E știut că duminicile și alte zile de sărbătoare țăranii muncitori și le petrec la căminul cultural unde fie că citesc un ziar, o revistă, o carte, fie că ascultă la radio, fie că joacă șah sau asistă la un program artistic.

La 28 mai a fost o zi frumoasă, o zi de muncă. Din păcate o serie de utemiști și tineri din satul Cacomeanca au „confundat-o" cu o zi de sărbătoare. În miezul zilei tinerii Gheorghe Țicu, Chirea Berțaru, utemistul Stroe V. G. și alții, jucau șah în fața căminului cultural. Tovarășul Ion Țicu, secretarul organizației de bază U.T.M. din sat le-a dat șahul (el e și directorul căminului cultural). Nu era mai bine oare să-i îndrume la muncă? Doar fiecare dintre ei avea de lucru. Părinții tînărului Gheorghe Țicu au semănat grîu care este să fie plivit, au 1,28 hectare porumb pe care nu l-au prășit, au 0,75 ha. cu bumbac pe care de asemenea nu l-au prășit. Și iată că-n zilele frumoase de muncă băiatul lor joacă șah sau se plimbă hai-hui. Mulți utemiști stau degeaba în zilele de muncă. E ușor de înțeles pentru ce în comuna Cacomeanca țăranii muncitori cu gospodării individuale aveau plivite la 28 mai doar 11 din cele 948 hectare păioase, din cele 944 hectare porumb nu prășiseră nici un cuib și aproape tot atît de prost stăteau cu prașila culturilor de fasole, floarea-soarelui, bumbac etc.

Iată din ce pricină vremea nu permite să i se arunce în spinare învinuirile pe care i le aduc inginerul șef al secțiunii agricole raionale și al doilea secretar al comitetului raional U.T.M. Călărași, cum că ea ar fi de vină cu rămînerea în urmă la întreținerea culturilor.

Comitetul raional U.T.M. Călărași știe ce are de făcut acum: să mobilizeze organizațiile de bază U.T.M. pentru a participa activ la succesul campaniei de întreținere a culturilor. I se cere comitetului raional U.T.M. Călărași să clarifice de urgență cazul tovarășului Apostol și celelalte cazuri asemănătoare. E tot atît de necesar să-i scuture puternic pe acei secretari ai organizațiilor de bază U.T.M., care, asemenea tovarășului Leon Ungureanu din satul Rasa, trăiesc cu speranța și presupuneri fără a trece la o activitate concretă, vie. Comitetul raional U.T.M. are tot dreptul să ceară socoteală acelor secretari ai organizațiilor de bază U.T.M. din comunele unde utemiștii își găsesc alte ocupații în zilele de muncă, așa cum des se întîmplă în comuna Cacomeanca. Nici biroul raional nu-i scutit să trimită pe membrii săi pentru a sprijini și pentru a îndruma munca organizațiilor de bază U.T.M. Nu-i permis ca membri ai biroului să lîncezească stînd numai în orașul Călărași, asemenea tovarășului Gheorghe Georgescu, șeful sectorului evidență și locțiitor al șefului secției organizații utemiste în această perioadă, care n-a mai fost pe teren din decembrie anul trecut.

În toate organizațiile de bază U.T.M. din raionul Călărași agitația în sprijinul bunei întrețineri a culturilor este inexistentă. Nu se scriu lozinci, gazetele cetățenești și gazetele organizațiilor de bază U.T.M. (acolo unde sînt) conțin articole vechi, depășite de evenimentele zilei.

Despre munca politică de la om la om aproape că nici nu se mai vorbește. Iată încă o problemă care trebuie să preocupe comitetul raional U.T.M. Călărași, în frunte cu membrii biroului raional.

I. BURCUȘ

Din deşeuri lucruri folositoare

Iată un lucru interesant, gîndit: să știi să faci din deșeuri — din resturi de aruncat — obiecte și lucruri folositoare! Le vezi pe lîngă mașini, te lovești de ele prin curtea fabricii: resturi de piele și talpă, la alții tablă și fier ce cădeau de la stanțe.

Mă rog: deșeuri. Unii încă mai strigă: „De ce nu se aruncă nimicurile acestea?" Cu astfel de „nimicuri" însă muncitorii de la Fabrica de geamuri din Tîrnăveni au făcut lucruri folositoare. Din cioburile de sticlă — la ei, acestea sînt deșeurile — de opaxit și sticlă de cobalt, retopite, au făcut o sumedenie de obiecte: serviciuri de compot, vaze, scrumiere, bibelouri, borcane, sticle chiar și dale de sticlă. Tot aici s-a realizat pentru prima oară în țară vase rezistente la temperaturi mari. Cei de la fabrica din Scăieni le-au urmat exemplul. Ei produc acum din deșeuri, sticle colorate pentru ochelari de soare. Sticlarii din Mediaș fac spălătoare de rufe, praf de curățat și altele.

Și la fabrica „Izolatorul" din Capitală sînt deșeuri. Și se folosesc. Din deșeuri de doc și plută ei au confecționat pălăriuțe și șepci de sport, scule pescărești din plută, dopuri, mă rog, ce se poate face din astfel de deșeuri.

Dacă ați căuta și în fabrica voastră s-ar găsi deșeuri. Am vrea să găsiți însă și o soluție de a le folosi. Altfel, se consideră rebut.

C. P.

Nume noi în rîndurile campionilor R.P.R. la box

Odată cu seria de lovituri aplicată de D. Ciobotaru (Dinamo) care a pus capăt meciului său cu Eugen Furez, de la același colectiv sportiv, campionatele republicane de box au luat sfîrșit. La sfîrșitul întrecerilor, tricourile de campioni au fost îmbrăcate de: **Toma Ilie** (C.C.A.) — categoria muscă —, **Victor Schiopu** (C.C.A.) — categoria cocoș —, **Nicolaie Bîrsan** (Progresul Sibiu) — categoria pană —, **Dănilă Done** (Metalul 23 August) — categoria semi-ușoară —, **Iosif Demeter** (Dinamo Orașul Stalin) — categoria ușoară —, **Constantin Iordache** (Metalul Craiova) — categoria semi-mijlocie —, **Dumitru Țurlui** (Dinamo 2) — categoria mijlocie ușoară —, **Vasile Tiță** (C.C.A.) — categoria mijlocie—, **Ghețu Velicu** (Dinamo) — categoria semi-grea — și **Dumitru Ciobotaru** (Dinamo) — categoria grea.

După cum s-a putut vedea, lupta în ring, nu este scutită de unele surprize și nu totdeauna experiența poate duce la victorie. De data aceasta, au avut de spus un cuvînt greu nu numai pregătirea tehnică și tactică. dar și avîntul tineresc, voința și încrederea în forțele proprii. Se poate afirma, fără teamă de exagerare, că în actuala ediție a campionatelor republicane de box, asaltul tinerilor a fost mai viguros ca niciodată, și, ceea ce este foarte important, el a fost încununat de frumoase rezultate. Astfel, lista campionilor pe anul 1954 cuprinde acum șapte tineri pugiliști care cuceresc titlul pentru prima dată. Dintre campionii de anul trecut numai **D. Ciobotaru** și **V. Tiță** au reușit să-și apere cu succes „pozițiile", iar **V. Schiopu** a mai figurat în fruntea categoriei „cocoș" cu cîțiva ani în urmă. Din cei șapte campioni noi, majoritatea lor sînt tineri. Așa cum dealtfel este cunoscut **Toma Ilie** (C.C.A.) este campion la categoria muscă. Atenta sa pregătire tehnică și în special, cea fizică, precum și îndemînarea cu care lucrează în lupta de aproape, fac din **Toma Ilie** un boxer greu de învins în viitor. Pentru a duce cu mult succes lupta în ring, **Toma Ilie** trebuie să acorde însă mai multă atenție pregătirii sale, insistînd asupra perfecționării vitezei în execuție și deplasări.

În fruntea categoriei pană găsim un alt element tînăr: pe lăcătușul **Nicolae Bîrsan** (Progresul Sibiu). El a dobîndit titlul de campion după ce a încheiat cu succes toate întîlnirile, învingînd în finală pe **Ilie Gheorghe (Dinamo)**. Eliminarea surprinzătoare a lui **Gh. Zamfirescu** de către tînărul **I. Bora** (C.C.A.), precum și absența din competiție a lui **Eustațiu Mărgărit** (Știința) ne-a lipsit de posibilitatea de a urmări o luptă și mai dîrză pentru titlu. Acest lucru nu scade cu nimic meritul performanței tînărului **Bîrsan**, care s-a dovedit plin de curaj, folosind lovituri variate atît la cap cît și la corp, dar mai ales, dînd dovadă de o nesecată energie și inițiativă în luptă. Bîrsan mai are însă de luptat cu unele defecte în direcția deplasărilor cît și în aplicarea loviturilor. De asemenea, el folosește foarte rar upercutul (armă hotărîtoare, mai ales la ieșirea dintr-un „corp la corp").

Despre utemistul **Dănilă Done** (Metalul 23 August), campionul categoriei semi-ușoară sînt, desigur, multe de spus după aceste finale. Nu trebuie să uităm că tînărul ajustor mecanic a întrecut doi adversari extrem de redutabili și experimentați: **Gh. Fiat** (C.C.A.) și **Luca Romano** (Flamura roșie).

Ambele victorii (precum și cea asupra lui **V. Sorescu** prin knokaut) au fost cucerite datorită în primul rînd vigoarei și însuflețirii cu care **Done** a înțeles să ducă lupta. El a boxat cu aceeași energie de la primul pînă la ultimul sunet de gong, lovind din toate pozițiile și găsind totdeauna resurse pentru a face față tuturor acțiunilor întreprinse de adversari. Pe viitor, el are datoria să-și organizeze mai bine blocajul, să-și dozeze forțele și să-și perfecționeze atît loviturile directe, cît și cele laterale (executate prea larg). Titlul de campion trebuie să reprezinte un stimulent permanent în viitoarea sa muncă de antrenament.

La categoria ușoară este pentru prima oară campion, utemistul **Iosif Demeter** (Dinamo Orașul Stalin), iar la cea mijlocie ușoară tînărul **D. Țurlui** (Dinamo). Tactica utemistului Demeter se bazează mai mult pe contraatac și tocmai de aceea el se acomodează mai bine cu pugiliști ofensivi pe care îi surprinde cu „contre" puternice. Mai trebuie însă, să lucreze intens pentru îmbunătățirea jocului de picioare și precizia loviturilor în atac.

•

Ghețu Velicu (Dinamo) — categoria semi-grea — este un pugilist mai vechi și experimentat care folosește lovituri puternice cu care, deobicei, pune capăt luptei înainte de limită. El trebuie să pună însă mai mult accent pe pregătirea tactică, căutînd să atace organizat și la momentul oportun.

Cel mai tînăr cîștigător al acestor campionate este fără îndoială utemistul **Constantin Iordache** (Metalul Craiova). El numără 19 ani și a ajuns în fruntea categoriei semi-mijlocie după ce a învins în patru meciuri pe **N. Nicolae** (Flamura roșie), **Petre Zainer** (Metalul Constanța), **A. Urdea** (Progresul Sibiu) și **Serbu Neacșu** (C.C.A.) — în finală. **C. Iordache**, era cu cîtva timp în urmă complet necunoscut boxerilor noștri. Îl cunoșteau, doar tovarășii de muncă de la uzinele Electroputere-Craiova, unde este un harnic rectificator. Urcînd treptele ringului la București, tînărul **C. Iordache** s-a dovedit foarte bine pregătit. Iordache mai are de luptat cu unele lipsuri inerente pentru un tînăr fără experiență: pleacă la atac prea descoperit, iar loviturile sale nu au încă prea mare eficacitate. Sînt însă toate motivele să credem că muncind cu aceeași seriozitate și atenție ca și în producție, **C. Iordache** va cuceri noi victorii pe drumul ridicării necontenite a măestriei sportive.

M. GHEORGHE

Prezentarea scrisorilor de acreditare de către noul ministru al Marii Britanii la Bucureşti

Miercuri 9 iunie a.c. Trimisul extraordinar și Ministrul Plenipotențiar al Marii Britanii la București, Dermot Francis Mac Dermot a prezentat scrisorile de acreditare Președintelui Prezidiului Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Romîne, dr. Petru Groza.

La solemnitate au participat: Grigore Preoteasa, prim locțiitor al ministrului Afacerilor Externe, Avram Bunaciu, secretarul Prezidiului Marii Adunări Naționale, Mircea Bălănescu, director în Ministerul Afacerilor Externe, Dionisie Ionescu, directorul Protocolului Ministerului Afacerilor Externe și Ion Vrabie, directorul cancelariei Prezidiului Marii Adunări Naționale.

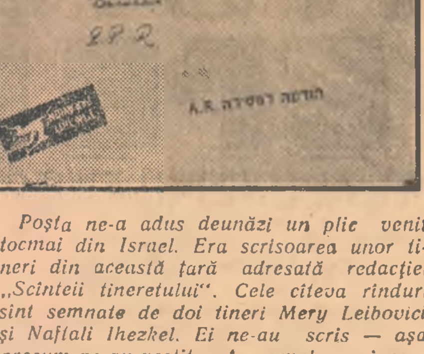
Ministrul Marii Britanii a fost însoțit de: primul secretar H.C. Hainworth, atașatul militar colonel A. W. Ward, atașatul aerian Gr. Cpt. J. S. Kennedy, al doilea secretar A. C. Dugdale, al doilea secretar dr. T. V. Humphreys, al treilea secretar E. A. W. Bullock și atașații adjuncți R. Godley și K. W. Kelley.

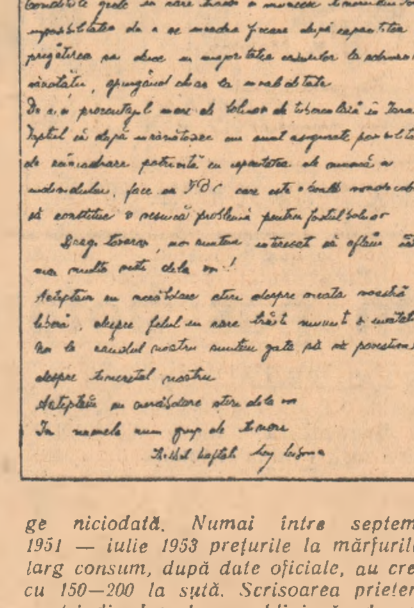
Prezentînd scrisorile de acreditare, ministrul Dermot Francis Mac Dermot a transmis președintelui Prezidiului Marii Adunări Naționale dr. Petru Groza, urările reginei Marii Britanii pentru bunăstarea și prosperitatea Republicii Populare Romîne și a arătat că speră că în îndeplinirea misiunii care i-a fost încredințată va putea conta pe bunăvoința și concursul Președintelui Prezidiului Marii Adunări Naționale și al Guvernului Republicii Populare Romîne.

În răspunsul său, Președintele Prezidiului Marii Adunări Naționale dr. Petru Groza a mulțumit pentru urările exprimate de regina Marii Britanii pentru bunăstarea și prosperitatea Republicii Populare Romîne. La rîndul său, dr. Petru Groza, exprimînd voința poporului romîn de întărire a păcii și de strîngere a relațiilor între popoare, a transmis reginei Marii Britanii urările sale pentru bunăstarea și prosperitatea Marii Britanii și a poporului englez.

Președintele Prezidiului Marii Adunări Naționale dr. Petru Groza a asigurat pe ministrul Marii Britanii că, în îndeplinirea misiunii sale îndreptate spre întărirea relațiilor dintre Republica Populară Romînă și Marea Britanie, va întîlni bunăvoința și sprijinul Prezidiului Marii Adunări Naționale și al Guvernului Republicii Populare Romîne.

Un mesaj de prietenie

Poșta ne-a adus deunăzi un plic venit tocmai din Israel. Era scrisoarea unor tineri din această țară adresată redacției „Scînteii tineretului". Cele cîteva rînduri sînt semnate de doi tineri Mery Leibovici și Naftali Ihezkel. Ei ne-au scris — așa precum ne-au vestit — în numele unui grup de tineri israelieni. Scrisoarea aceasta este o mărturie clară a simțămintelor frățești pe care tinerii cinstiți din Israel le nutresc față de tineretul romîn, simțăminte pe care nu le-a putut alunga din sufletele lor nici un fel de campanie calomnioasă organizată împotriva R.P.R.

Tinerii care ne scriu au de înfruntat mizeria unei vieți de exploatare și oprimare capitalistă. Israelul este una dintre țările în care greutățile vieții sînt de nesuportat pentru cei ce muncesc.

În Israel, 15 la sută din totalul capilor de familie sînt șomeri, deși este bine știut că majoritatea populației se află în mediul rural. 75 la sută din potențialul industrial este nefolosit în mod cronic. Și toate acestea se împletesc cu goana nebunească a prețurilor pe care salariile nu le pot ajunge niciodată. Numai între septembrie 1951 — iulie 1953 prețurile la mărfurile de larg consum, după date oficiale, au crescut cu 150—200 la sută. Scrisoarea prietenilor noștri din Israel ne subliniază de altfel „condițiile grele în care trăiesc și muncesc tinerii din Israel".

Grupul de tineri israelieni, prin scrisoarea lor, ne-au trimis un mesaj de prietenie. Îi asigurăm că sîntem alături de ei în lupta pentru pace și un viitor mai bun.

NOTE

Un săptămînal parizian și un fenomen israilean

Săptămînalul parizian „Marches Coloniaux" și-a cîștigat, pe bună dreptate, renumele unei gazete sensibile la foșnetul dolarilor. Identificarea năravurilor acestei gazete ne face cu atît mai prețioase mărturisirile ei publicate într-un număr recent. Este vorba de un articol referitor la Israel.

„Presa israeliană reflectă îngrijorarea guvernamentală cu privire la problema emigrării locuitorilor Israelului" scrie săptămînalul parizian. Într-adevăr se observă o tendință de emigrare care este cu atît mai surprinzătoare cu cît ea se îndreaptă în mare parte spre Romînia".

Dincolo de surprinderea mai mult sau mai puțin întemeiată a autorului articolului despre care pomenim, trebuie să reținem fenomenul care a atras atenția nu numai în Israel, ci departe, dincolo de hotarele sale. După cum se știe în anii din urmă propaganda burgheziei sioniste desfășurată după tiparele clasice ale naționalismului a reușit să atragă în Israel o seamă de evrei din diferite țări. Sioniștii le promiseseră o viață ca-n filmele turnate la Hollywood: locuințe confortabile, locuri de muncă bine plătite, plantații de portocali la discreție și multe alte promisiuni croite pe măsura fanteziei felurilor conducători sioniști. Viața verifică însă în practică valabilitatea unei atari promisiuni și astfel iluziile create de sioniști s-au destrămat curînd. Oamenii înșelați, lăsați pradă șomajului și bolilor, asvîrliți în lagăre din corturi, vor acum să facă cale întoarsă în țările de unde au plecat. S-au lecuit pentru totdeauna de „raiul" sionist. Și astfel au apărut în fața legației R.P.R. din Tel Aviv, ca și în fața legațiilor altor țări de democrație populară cozi interminabile de evrei dornici să se repatrieze. Desigur aceasta a stîrnit neliniștea celor care s-au auto-intitulat „exponenți" ai evreilor de pretutindeni și care s-au trezit părăsiți tocmai de acei despre care obișnuiesc să se laude pe toate drumurile că i-ar fi „fericit". Săptămînalul parizian scrie: „Guvernul israelian e îngrijorat de această situație și ia măsuri în consecință. Dar această campanie împotriva emigrării, deși existența în străinătate a israelienilor care au părăsit țara în ultimul timp e zugrăvită în culorile cele mai întunecate, a avut un rezultat contrar celui așteptat".

Rezultatul acesta pe care „Marches Coloniaux" se ferește să-l divulge în mod concret nu este altul decît sporirea numărului evreilor care vor să scape de sub guvernarea sionistă. Este o tendință pe care nu o poate împiedica — lucru de altfel mărturisit de săptămînalul parizian — nici un fel de campanie diversionistă, inclusiv provocările regizate după metode americane.

„Marchès Coloniaux" atribuie frămîntările din Israel „specificului evreesc". Este un neadevăr împrumutat din arsenalul antisemit. Oricît s-ar strădui să ascundă adevărul, scribii deveniți pro-sioniști datorită dolarilor americani nu vor reuși niciodată. Cea ce se întîmplă în Israel nu este altceva decît rezultatul politicii sioniste, politică profund antipopulară.

E. O.

Noi sortimente de bunuri de larg consum

În cursul lunii iunie, Atelierele C.F.R. „Gheorghe Apostol" din Galați vor începe să livreze magazinelor O.C.L. noi sortimente de bunuri de larg consum. Printre acestea se află și mașini de gătit, produs nou, pus de curînd în fabricație. În prezent, sînt în curs de fabricație mai mult de 500 de mașini de gătit, format masă, cu armătura turnată din fontă. La confecționarea capacelor, muncitorii din secția bunuri de larg consum folosesc deșeuri de tablă de oțel moale provenite de la fabricarea roabelor metalice.

Pe lîngă atelierul de tîmplărie a fost amenajată de curînd o nouă secție unde se folosesc bucăți de materiale pentru executarea unor obiecte de uz casnic din lemn. De la începutul anului și pînă acum muncitorii de aici au realizat diferite obiecte de larg consum în valoare de peste 50.000 lei.

Acum, a fost încheiat un contract economic cu O.C.L. produse industriale din orașul Galați pentru livrarea a 500 de garnituri de mobilă de bucătărie compuse din bufet, masă și scaune.

(Agerpres)

Deslușind unele taine ale măestriei scriitoricești...

—o—

— Note asupra volumului opt al „Operelor" lui M. Sadoveanu —

—o—

Pare-se că acel neuitat articol al lui Geo Bogza „A fi scriitor" — adresat tinerilor — a copleșit pe unii adolescenți într-ale literaturii doar prin imaginea tulburătoare a apropierii anului 2000 împiedicîndu-i să vadă mai departe. Indiscutabil, a vedea mai departe de anul 2000 înseamnă a te cufunda în problemele arzătoare ale anului 1954. Și e un mare păcat să uiți acele sfaturi pentru anii noștri pe care Bogza le dădea cu o gravitate nu mai puțin tulburătoare.

De pe înălțimile sale, cucerite atît de original și autoritar, Geo Bogza indica celor care azi abia-s la începutul urcușului să-l observe pe Sadoveanu, atent, stăruitor, — amintindu-le și de zilele cînd vor trebui să povestească urmașilor despre acest mijloc de veac și oamenii săi remarcabili. Evident, indicația lui Geo Bogza nu constituie o invitație la un extaz pasiv în fața operei și persoanei marelui nostru scriitor și nici nu trebuie interpretată ca o limitare a observării la cele scrise de Sadoveanu în ultima vreme. Acest „observați-l pe Sadoveanu" îndeamnă la un studiu serios, creator al întregii opere sadoveniene, a tot ce scrie și a scris.

E bine să pornim de la acest îndemn al lui Geo Bogza (dealtfel, îndemnul nu a fost cît de cît dezbătut) — acum, cînd unii tineri scriitori cer să fim... prudenți în studierea lui Eminescu, să nu ne ploconim în fața operei lui — apărîndu-ne astfel personalitatea!

Nicăieri nu-i mai bine apărată personalitatea decît la școala clasicilor — școala slujirii cu devotament artistic a vieții și adevărurilor ei. Primele două simfonii ale lui Beethoven sînt prin excelență mozartiene — dar cine a cutezat să discute personalitatea titanului?

Gorki are schițe de tinerețe ca „Din plictiseală" sau „Orfanul" în care Cehov se simte cale de-o poștă... și personalități artistice ca a lui Gorki nu se nasc oricînd.

Și oare nu e semnificativ că cei care cer prudență față de Eminescu, sînt imprudenți, blînd spus, ciupind foarte transparent, și fără personalitate, din poezia decadentă dizolvantă?

Nu are ce să ne îngrijoreze influența lui Sadoveanu — ca și a oricăror alți maeștri ai literaturii noastre — exercitată asupra unui tînăr scriitor care caută — cu talent și curaj — calea sa...

Nu, să-l observăm pe Sadoveanu, nu cu prudență, ci cu pasiune, cu ochi ager și pătrunzător. Opera lui nu cere ploconire — ci o firească descoperire —ca în fața marilor monumente...

„Mesagerul de departe"

Volumul al optelea al operei lui Mihail Sadoveanu — inaugurînd în condiții grafice admirabile noua ediție a „operelor", singurul reproș fiind lipsa unei prefațe de autoritate— are o particularitate remarcabilă. Cea mai sezisabilă, dar nu și cea mai substanțială, ar fi că e un volum al genului scurt, atît de actual pentru tinerii noștri scriitori. Într-adevăr, cu excepția a două nuvele — „Bulboana lui Vălinaș" și „Oameni din lună" — restul lucrărilor adunate în volum aparțin povestirii, schiței, nuvelețe. „Umbre" și „Ți-aduci aminte" sînt culegeri de scurte povestiri și schițe; „Cocostîrcul albastru" — cu toate aparențele — e un potpuriu de povestiri impresionante, iar „Dumbrava minunată" după nuveleta cu același titlu închinată peripețiilor micii Lizuca, cuprinde un alt grup de povestiri, inspirate cu deosebire de copilărie.

Specificul volumului e însă de altă natură, decît cel al genului. Volumul 8 e un volum al amintirii, al evocării, al „mesagerului de departe" — cum se denumește undeva, aducerea aminte. Felul în care Sadoveanu „amintește" și „își amintește" e cu totul aparte și merită a ne reține atenția.

În conținut, amintirile lui Sadoveanu fie că-s la persoana întîia, fie că-s ale cutăruia sau cutăruia, cuprind tragedii, drame sufletești și sociale, dureri. Sadoveanu surprinde dureri dintre cele mai acute — de pildă, „Pe ploaie" — umilirea pînă la călcarea în picioare a demnității unui vizitiu, om mic cu suflet mare—, alături de simple răniri, nu lipsite însă de intensitate, „Intîiul spin" — pierderea încrederii în fratele mai mare, aparent un tînăr de adîncime sufletească, în fapt, fanfaron și emfatic. Sensul tragic al celor mai multe dintre evocările sadoveniene e pe linia „amintirilor" clasice ale lui Creangă — unde optimismul, aspirația spre bucurie, dorința omului simplu de a trăi demn și la „rostul lui" se lovesc neîncetat, provocîndu-se atîtea drame, de orînduirea monstruos de nedreaptă.

„Amintirile" lui Creangă și „aducerile aminte" ale lui Sadoveanu se întîlnesc în pledoaria lor — vom vedea imediat unele deosebiri în mijloacele artistice — pentru omul simplu, pentru apărarea frumuseții sale morale de toate ticăloșiile vieții. Un singur exemplu: Davidică, colegul lui Creangă la școala din Fălticeni și David Focșăneanu al lui Sadoveanu (schița „Școala"), fiul habotnicului negustor Aron Focșăneanu din acel tîrg aflat în preajma Siretului. (Coincidențele — de nume, de mediu școlar — sînt numai pitorești).

Davidică al lui Creangă, juvaer de flăcău—dacă vă amintiți — băiat studios uimind pe colegii săi prin zelul la buchisit, moare înecat cu pronumele conjunctive. Într-atît s-a consumat „tocind" în școala de la Fălticeni—rigidă, obscură—, încît a pierit. Aci face Creangă acea sarcastică caracterizare a școlii timpului său — „cumplit meșteșug de tîmpenie. Doamne ferește!" — protest laconic, de bun simț popular, împotriva schingiuirii intelectuale a copilului. Un același protest — ridicat cu chibzuința și subtilitatea proprie lui Sadoveanu — împotriva aceleiași societăți nepăsătoare la înclinațiile firești ale copilului— în „Școala".

„Școala" lui David Focșăneanu, copil firav, delicat dar tare la „artimetică" — este iarmarocul, tîrgul cu afacerile lui, cu lupta îndîrjită pentru atragerea mușteriului, pentru convingerea lui, pentru ruperea prețului... Fiu de negustor, David stă lîngă tat-su tot timpul vînzării și își însușește — cu spiritul de imitație caracteristic copilului — toate artificiile comerțului, în scene de o savuroasă precizie psihologică, atît de rîvnită azi în literatura noastră pentru și despre copii:

„— Apoi, jupîne, eu ți-oi spune una: marfa dumitale face patruzeci de bani cotul!

— Cum ai zis? *țipară într-un glas tatăl și fiul.*

Și groază amestecată cu-o-nfricoșată uimire li se zugrăvi pe obrazuri. *Își duseră mîinile la tîmple și-și clătinară capetele. C-un gest de indignare, Aron dădu cu dosul palmei marfa la o parte. Cu același gest, David o repezi în alt colț al tejghelei"* .... (sublinierile noastre).

În lupta pentru un biet cîștig, David pierde încet-încet din simplitate, din atributele copilăriei — depunîndu-se pe sufletul lui coceala artificialului: cînd mediator între tatăl încăpățînat la preț și clientul la fel de puțin dispus la concesii, cînd politicos, cînd superior, cînd nepăsător, cînd pasionat, cînd rugător pînă la umil — toate acestea în treceri de o clipită — însfîrșit, oficiind el însuși în uimirea generală marea slujbă a socotirii — „pe cap" — a prețului, David Focșăneanu se urîțește de mic, cu toată impresia de respect, de anume farmec ce-o lasă prietenului său aflat în trecere spre zăvoiul Siretului. Imaginea finală — David, lăsînd fără răspuns întrebarea colegului său: „Da după ce isprăvești... nu mergi cu mine la scăldat...?" și aruncîndu-se după mușterii — închide într-o acoladă subtilă, tragic și protest: un copil care la o vîrstă atît de fragedă nu mai simte nimic pentru cerul, apa și crîngul Siretului! Desumanizare lentă. Dezvăluire artistică a unei crime asemănătoare cu cea a înecării lui Davidică cu pronumele conjunctive — „pieritu-le-ar fi numele să le piară..."

Climatul amintirilor — aci încep deosebirile. Fără a fi pesimiști, fără a fi înfrînți, cei cu care Sadoveanu deapănă amintiri sau „persoana întîia" a povestirilor purtătoare de umbre, sînt totuși oameni triști, melancolici pe care viața în societatea burghezo-moșierească i-a dezamăgit de multe ori, prin nedreptățile ei, prin grosolănie, prin meschinărie, prin lipsa de perspective. Rar ai să găsești la ei— (poate în schița „Din Moldova") exuberanța, volubilitatea, nervul humuleștenilor lui Creangă. Dar vei găsi și în ei un filon superb de viață, scînteind uimitor — amintirea.

Domnul Leonte își luminează viața anodină, plictisitoare cu imaginea sărutului dat — într-o pădure înfiorată de primăvară — de o văduvă cu privirea vicleană, vibrînd de viață. ...Cuconu Iancu Murgoci se îndrăgostise de mult de o țărăncuță focoasă, Irinuța; îl iubea și ea, dar el, boierul, îi întoarse spatele cînd ea căzu bolnavă de holeră. Boierul se speriase și fugise înfricoșat de lîngă ea, ne mai ascultînd ruga ei pentru o picătură de apă, măcar. Cînd s-a făcut iar sănătoasă, ea l-a respins și l-a umilit cu amintirea acelei greșeli boierești și de atunci Iancu Murgoci își simte inima răsucită, ispășind. Unul, Nistor, a stat cinci ani la ocnă pentru omor; se întoarce primăvara în sat și-și regăsește iubita. Dar ea intrase în slujbă la un boier vădan, alinîndu-i cu tinerețea ei tristețele văduviei. Nimic nu-l zguduie mai mult pe Nistor decît amintirea zilelor petrecute, de mult, cu Ilinca, pe malurile Iermoliei. Însfîrșit, un student sărac, Costin, trăiește un ceas unic, într-o zi de primăvară: ieșind din odaia sa mizeră, în care a vegetat o iarnă întreagă îi apare în cale o fată... O fată frumoasă care-i dă puțină atenție și apoi dispare. Acordurl de pian i-o aduc în minte și amintirea ei — „comoară îngropată în adîncul ființii" — îl copleșește.

Am rezumat asemenea situații, pentru a dovedi una din cele mai interesante semnificații pe care Sadoveanu o dă amintirii în cadrul pledoariei sale pentru omul desconsiderat de societatea burghezo-moșierească. Aceea de a străpunge crusta monotonului — am spune mai mult: de a electriza existențe apuse șterse, mărunte. Pentru acești oameni, amintirea e o forță vitală, ea îi înalță în ochii noștri, pentru cîteva clipe le luminează sufletul suflet bogat, capabil de avînturi generoase. Pe un anume plan, după cum se vede, amintirea are la Sadoveanu, ca și la Creangă un caracter tonic, un rol de întărire a puterii sufletești.

Uneori amintirea capătă altă semnificație — nu mai puțin interesantă. Aceea de acuzatoare.

În Cucuieți, satul înzăpezit, pierdut cine știe unde prin Moldova, niște bieți soldați pionieri sapă tranșee clădind o jalnică cetate. Căpitanul lor trăiește intens în imaginație. clipa primei sale vînători, după toate regulile artei cinegetice deslușite la unul, Iohan. Amintirea pașnică, tihnită, din copilărie contrastează violent cu hidoșenia realității acuzînd războiul în numele frumuseților vieții.

Izbitor însă se deosebesc unele mijloace artistice ale „amintirilor" lui Creangă și ale „umbrelor" lui Sadoveanu. Creangă e cu precădere dramatic, căutînd necontenit momentul încordat, intens; el portretizează rapid exact, fiecare om al lui îl simți lîngă tine din două, trei indicații; „bunica plînge de orice" — atît și ai înțeles; la fel de rapid schimbă planurile povestirii, într-un ritm trepidant plin de vervă, „allegro con brio".

Față de abundența faptelor din „amintirile" lui Creangă, față mai ales de dramatismul lor „aducerile aminte" și „umbrele" lui Sadoveanu se poate spune că-s mult mai sărace în substanță dramatică. Sadoveanu construiește povestiri de cîteva pagini, avînd ca prim-plan atît: amintirea turburătoare a unei sărutări, un gest anume — de temere — într-o furtună, bunica povestind, o femeie privește un bărbat... Fabulația e sumară — cît o fîlfîire.

În jurul fîlfîirii gravitează îndelung impresii, senzații, meditații (Creangă e mult mai sgîrcit în această direcție) tot ceea ce încearcă inima povestitorului, înzestrat cu o sensibilitate de poet, cu o optică de poet. De aci fiorul liric care străbate „amintirile" sadoveniene.

Ritmul e mult mai lent decît la Creangă. El corespunde adunării încete a impresiilor, sintetizării calme a gîndurilor — și de aceea ai mereu sentimentul că privești un cer de vară, senin, pe care plutesc nourași... Deodată — cum? de unde? — un tunet, un fulger — dramatism intens.

Eroul principal din schița „Învierea" — un ofițer aflat cu batalionul său în retragerea jalnică din primul război mondial — capătă, cu ocazia Paștilor, învoirea de a-și vedea cîteva zile familia; avea de făcut cele 200 de km., dar șoferul îl asigură că pînă-n asfințit ajung. Pe drum mașina are pene tot mai dese, pentru ca seara să se oprească definitiv. Pînă aici, schița trăiește prin impresiile și judecățile ofițerului, prin pitorescul șoferului — și nu simți nimic din cele ce vor urma. S-au oprit la o margine de sat — în noaptea învierii. Ofițerul caută adăpost și întîmplător dă peste un om care merge la biserică; au o convorbire liniștită și tristă: în sat s-au prăpădit nenumărați oameni din pricina tifosului, părintele a lărgit țintirimul; și tot nu mai încap...

Omul pleacă la biserică — și începi să ai presimțiri: cu ofițerul se va întîmpla ceva... Dar nu se întîmplă nimic — în înțelesul strict al întîmplării. Și totuși — deodată, schița te fulgeră:

„Mă urcai la locul meu, mă învelii în pelerină și-n pătură. Cu sufletul greu, apăsat de negură, fără gînduri, mă cufundai ca într-o toropeală. Din cînd în cînd venea către mine din noaptea ce mă-npresura un susur slab, abia simțit. Un zbor de umbre se strecură într-o vreme prin văzduh... Ridicai ochii spre stele. Luceau în locurile lor veșnice, clipind în depărtări profunde, ca flăcărui neadormite, ca grăunțe de aur, ca vîrfuri de ace de argint, ca prundișuri abia zărite de pietre rare... Rămăsei cu ochii ațintiți asupra găinușei, pe care demult, în copilărie, la stîna din Muscel, mi-a arătat-o, dintre oi și miei, tot într-o seară de martie, moș Năstase, baciul nostru...

Și-n mine se grămădeau parcă lacrimile desnădejdii fără nume... Acolo, sub munte, în umezeala șanțurilor, în negura crudelor așteptări, sub tunuri și mitraliere noi nu eram cei mai nefericiți. Zăbranicul cel negru al dezolării plutea pretutindeni; ș-aici, și dincolo, și peste graniți, în cîmpii, în sate și tîrguri — pretutindeni în aceste casuri de apocalips..."

Am dat acest citat mai lung pentru a se vedea, pe text, izbucnirea fulgerului. Cititorul grăbit crede că aici nu e nimic dramatic— un om privește cerul—dar fiți atenți numai la cele patru comparații consecutive: „ca flăcărui neadormite, ca grăunțe de aur, ca vîrfuri de ace de argint, ca prundișuri abia zărite de pietre rare"... Rostul lor e tocmai de a reda încordarea sufletească a eroului, o anumită nervozitate, o anume ațîțare. Cînd ești calm, comparația e mult mai liniștită. (Eventual: stelele-s flăcărui neadormite... și atît). Febrilitatea eroului — pregătită de tot ce s-a petrecut banal și tragic, înainte: pana de motor, convorbirea, lipsa unui adăpost — febrilitatea aceasta, naște însă un val de comparații, deosebite între ele: flăcărui, prundișuri de pietre rare... Ațintirea asupra găinușei menține tensiunea dramatică a momentului.

Întoarcerea în copilărie — acum cînd nu-și poate vedea familia — întoarcere imaginată atît de concret stabilește coborîrea vertiginoasă pe pămînt. Și acum — străbătînd cu gîndul de la mitralierele batalionului la satul căsăpit de tifos — fulgerul: ideea nefericirii abătute peste tot pămîntul!

Departe de stările confuze, morbide, ale impresionismului, sensibilitatea lui Sadoveanu e una din cele mai însemnate forțe în reflectarea realistă, a lumii, a naturii. Receptiv la tot ce se întîmplă esențial în realitate— de la frîngerea unei inimi la frîngerea unei crenguțe—, îndreptîndu-se în primul rînd înspre ceea ce frămîntă pe oamenii simpli, umili dar nu îngenunchiați, situîndu-se deschis pe pozițiile lor — Sadoveanu colorează, luminează, — fără nici o ostentație — fiecare tablou cu radiațiile sensibilității sale de poet, dîndu-i acel ton aparte de care aminteam la început.

RADU COSAȘU

(Va urma)

Cu privire la discutarea problemei indochineze

Declarația lui V. M. Molotov
făcută la Conferința de la Geneva în 8 iunie 1954

GENEVA 9 (Agerpres). — TASS transmite declarația făcută la 8 iunie la conferința de la Geneva de ministrul afacerilor externe al U.R.S.S., V. M. Molotov.

Domnule președinte!

Domnilor delegați!

Restabilirea păcii în Indochina este o sarcină importantă a conferinței de la Geneva. Popoarele Indochinei își pun speranțele în conferința de la Geneva, nădăjduind că ea va contribui la asigurarea păcii, independenței, libertății și unității popoarelor din Vietnam, Laos și Cambodgia. Simpatia popoarelor din întreaga lume este de partea mișcării de eliberare națională a popoarelor din Indochina. Lupta popoarelor din Indochina pentru independență națională și libertate trebuie să fie recunoscută de către actuala conferință. Participanții la conferința de la Geneva au sarcina de răspundere de a contribui la încetarea cît mai grabnică a operațiunilor militare, la stabilirea unei păci trainice și temeinice în Indochina.

Nu se poate totuși face abstracție de faptul că nu toți participanții la actuala conferință, după cum se vede, sînt deopotrivă de pătrunși de sarcinile lor. Acest lucru se vede din cele ce se petrec la actuala conferință precum și în jurul conferinței de la Geneva și simultan cu ea.

Există impresia că nu toți participanții la conferință sînt interesați în restabilirea cît mai grabnică a păcii în Indochina. Intr-adevăr, cineva poate să participe la conferința de la Geneva, dar să considere că sarcina sa este nu restabilirea păcii în Indochina, ci dovedirea imposibilității unei înțelegeri în problema încetării războiului din Indochina. Dar acei care tind să dovedească imposibilitatea unui acord nu merg pur și simplu pe calea prelungirii războiului din Indochina, ci pregătesc în realitate extinderea continuă a războiului, cu toate consecințele lui periculoase.

Sînt fapte care dovedesc intențiile unor guverne ca în locul restabilirii păcii să pregătească continua extindere a războiului din Indochina și sporirea numărului participanților la acest război. Noi nu putem să nu ținem seama de astfel de planuri. Departamentul de stat al S.U.A. are cele mai strînse legături.

Acest lucru îl dovedesc fapte cum este agitația care continuă în jurul creării blocului militar al așa-zisei „Asiei de sud-est", în fruntea căruia urmează să fie Statele Unite ale Americii, și la care urmează să participe puteri coloniale și cei mai servili sateliți ai lor. Acest lucru este dovedit de conferința militară de la Washington, cu participarea S.U.A., Angliei, Franței, Australiei și Noii Zeelande. In categoria faptelor de acest fel trebuie trecută încercarea guvernului Tailandei de a împiedica reglementarea problemei indochineze la conferința de la Geneva, ceea ce s-a făcut în mod vădit din ordinul unor cercuri agresive străine. Propunerea Tailandei de a se crea pe lîngă Consiliul de Securitate o comisie pentru supravegherea situației la frontiera Indochinei este o încercare de a pregăti dinainte un pretext pentru amestecul formal al Organizației Națiunilor Unite — de fapt al Statelor Unite ale Americii — în afacerile interne ale Indochinei, și are scopul de a zdruncina încrederea față de conferința de la Geneva, care se ocupă cu problemele concrete ale restabilirii păcii în Indochina.

Nu putem să nu ținem seama de faptul că cercurile agresive din unele țări nutresc temeri în ceea ce privește posibilitatea de a se obține la conferința de la Geneva unele rezultate pozitive în ceea ce privește reglementarea pașnică a problemei indochineze. In aceste condiții, delegația sovietică consideră necesar să sublinieze întreaga răspundere ce revine actualei conferințe în ceea ce privește încetarea operațiunilor militare și restabilirea păcii în Indochina.

In ceea ce privește Uniunea Sovietică, ea consideră încetarea operațiunilor militare din Indochina nu ca un scurt răgaz pentru continuarea și poate chiar pentru extinderea războiului, ci ca stabilirea unei păci trainice. Tocmai de aceea noi considerăm necesar ca la conferința de la Geneva să se examineze atît problemele militare cît și cele politice.

1. In legătură cu problema încetării operațiunilor militare

Cînd s-a trecut la discutarea problemei indochineze la conferință, s-a ajuns la înțelegerea de a se începe cu problemele militare pentru a se trece apoi la examinarea problemelor reglementării politice în Indochina. Este timpul să tragem unele concluzii pe marginea examinării problemelor militare în decursul ultimelor patru săptămîni și să nu mai amînăm examinarea problemelor reglementării politice, cu atît mai mult cu cît discuțiile au confirmat că aceste două categorii de probleme sînt strîns legate între ele.

Atît delegația Republicii Democrate Vietnam cît și delegația Franței au făcut propuneri referitoare la încetarea ostilităților în Indochina. In cursul discuțiilor, delegația Republicii Populare Chineze a prezentat propunerile sale cu privire la principiile fundamentale ale acordului pentru încetarea ostilităților. Discutarea acestor propuneri a arătat că într-o serie de probleme se vădește o apropiere între punctele de vedere ale participanților la conferință.

Din aceste probleme face parte în primul rînd problema necesității încetării simultane a operațiunilor militare pe întregul teritoriu al Indochinei de către toate forțele armate ale părților beligerante. Deși în legătură cu aceasta la conferință s-au făcut totuși unele rezerve, după cum se știe, noi am ajuns la un acord în această privință. Din cauza situației militare complexe din Indochina, încetarea ostilităților necesită reglementarea problemei zonelor de staționare a trupelor celor două părți. Această problemă nu poate fi reglementată altfel de cît pe calea unor negocieri directe între părți. In conformitate cu hotărîrea adoptată la 29 mai de conferință, reprezentanții militari ai celor două părți au intrat în contact. Acest lucru s-a și făcut la Geneva. S-a considerat de asemenea necesar să se stabilească același contact la fața locului în Indochina. S-a început examinarea problemei zonelor de staționare a trupelor celor două părți, ceea ce constituie un pas important în opera de reglementare a problemei indochineze.

In cursul discuțiilor s-a stabilit de asemenea că toți participanții la conferința de la Geneva sînt în principiu de acord cu propunerea Republicii Democrate Vietnam ca încetarea ostilităților în Indochina să fie însoțită de neadmiterea introducerii de noi trupe și de personal militar de orice fel, precum și de armament și muniții de orice tip în Indochina. Acest lucru este lesne de înțeles pentru că orice acord cu privire la încetarea ostilităților poate deveni un petec de hîrtie dacă nu se va manifesta grijă pentru a nu admite introducerea de trupe, armament și muniții în Indochina. In caz contrar, încetarea ostilităților ar putea fi folosită ca un scurt răgaz pentru acumularea de forțe și reînceperea războiului, în proporții și mai mari poate.

In rîndurile participanților la conferință nu a stîrnit îndoieli nici propunerea de a se crea o comisie mixtă, alcătuită din reprezentanții celor două părți, în vederea controlării îndeplinirii prevederilor acordului cu privire la încetarea ostilităților. Importanța deosebită a unei asemenea comisii decurge chiar din faptul că tocmai părțile direct interesate trebuie să aibă principala răspundere pentru îndeplinirea acordului sus-amintit și dacă părțile nu vor tinde spre respectarea acordului realizat, nimeni altcineva nu va putea asigura rezultatele cuvenite ale acordului care a fost semnat.

Problema necesității stabilirii unei supravegheri internaționale asupra îndeplinirii prevederilor acordului cu privire la încetarea operațiunilor militare în Indochina a fost obiectul unor discuții deosebit de amănunțite. Toate delegațiile au căzut de acord că pentru realizarea unui astfel de control internațional este necesară crearea unui organism internațional corespunzător care să se bucure de autoritate. Mă voi mai referi la această problemă, întrucît aici există divergențe serioase între pozițiile delegaților.

După cum se știe, delegația sovietică a avut o atitudine pozitivă și față de propunerea Franței ca participanții la conferința de la Geneva să-și asume obligații în ceea ce privește garanțiile pentru aplicarea acordului cu privire la încetarea operațiunilor militare în Indochina. Celelalte delegații s-au pronunțat de asemenea în favoarea necesității unor garanții, deși nu toate aspectele acestei probleme au fost supuse unei examinări suficiente.

Sînt însă probleme asupra cărora există divergențe între delegații. Ce fel de probleme sînt acestea?

Inainte de toate, este necesar să ne oprim asupra problemei supravegherii internaționale a îndeplinirii acordului.

După cum se știe, Uniunea Sovietică a propus constituirea unei comisii a unor țări neutre pentru supraveghere, alcătuită din India, Polonia, Cehoslovacia și Pakistan. Două din aceste țări — India și Pakistanul au relații diplomatice cu una din părți — și anume cu Franța, iar celelalte două țări — Polonia și Cehoslovacia — au relații diplomatice cu cealaltă parte — Republica Democrată Vietnam. Delegația sovietică consideră că în această componență comisia internațională ar avea autoritatea necesară și ar putea asigura ca în lucrările acestui organ internațional să nu existe unilateralitate și atitudine părtinitoare față de o parte sau alta. Obiecțiunile împotriva participării la această comisie a unor țări cum sînt Polonia și Cehoslovacia, care din considerente ideologice nu ar putea în cazul de față să se situeze pe poziții neutre, sînt lipsite de orice temei. Aceste obiecțiuni pot fi ridicate în aceeași măsură împotriva țărilor capitaliste. Aci, fără doar și poate, se uită că argumentul ridicat este o sabie cu două tăișuri și e problematic dacă mai trebuie insistat asupra acestui fapt. Nu trebuie să se uite nici faptul că în conformitate cu acordul de armistițiu din Coreea a fost de asemenea constituită o comisie a țărilor neutre, cu participarea reprezentanților Poloniei și Cehoslovaciei. Actualele încercări de a discredita sus-amintita comisie pentru Coreea sînt în mod vădit lipsite de temei și nu pot fi considerate altfel decît ca o străduință de a împiedica realizarea unui acord într-o problemă importantă.

Nu există încă înțelegerea cuvenită nici în ceea ce privește sarcinile și funcțiunile atît ale comisiei internaționale de supraveghere, cît și ale comisiilor mixte alcătuite din reprezentanții celor două părți. Relațiile dintre aceste comisii trebuie să fie determinate de deosebirea dintre funcțiile lor.

Sarcina principală a comisiei statelor neutre este:

asigurarea preîntîmpinării introducerii de trupe și personal de orice fel, precum și de armament și muniții de orice tip în Indochina;

supravegherea îndeplinirii de către cele două părți a prevederilor cu privire la definirea liniilor militare de demarcație și cu privire la stabilirea zonelor demilitarizate;

supravegherea deplasării unităților militare în vederea reglementării zonelor;

supravegherea de către cele două părți a activității de repatriere a prizonierilor de război și a persoanelor civile internate;

ancheterea, la cererea comisiei mixte sau a uneia din părți a acestei comisii, a cazurilor de încălcare a acordului cu privire la încetarea ostilităților în zonele demilitarizate și prezentarea către cele două părți a unor propuneri privind înlăturarea acestor cazuri. Sarcina comisiilor mixte este asigurarea aplicării unor măsuri concrete la fața locului pentru îndeplinirea prevederilor hotărîrii cu privire la încetarea operațiunilor militare. Din aceste măsuri fac parte:

controlul asigurării simultane și generale a încetării focului;

aplicarea planului de reglementare a zonelor și de regrupare a forțelor armate ale celor două părți;

rezolvarea celorlalte probleme legate de încălcarea prevederilor acordului prin tratative între reprezentanții militari ai părților.

Se naște întrebarea ce-i de făcut dacă în cadrul acestor comisii sau între ele nu se va realiza o înțelegere într-o problemă sau alta. Cu alte cuvinte, care este forul la care trebuie să se facă apel în cazul unor divergențe în cadrul comisiilor? Este lesne de răspuns la această întrebare dacă vom porni de la propunerea făcută anterior, potrivit căreia anumite state trebuie să garanteze aplicarea acordului cu privire la încetarea operațiunilor militare în Indochina. Acest lucru înseamnă că în cazurile necesare instanța la care trebuie să se facă apel sînt statele garante. Ele vor avea obligația de a aplica măsurile cuvenite, luate de comun acord, avînd ca scop preîntîmpinarea violării acordului respectiv sau înlăturarea amenințării unei astfel de violări.

Nu se poate să nu se recunoască că chestiunea caracterului și funcțiunilor supravegherii îndeplinirii condițiilor acordului cu privire la încetarea operațiunilor militare din Indochina trebuie să fie supusă unei examinări continue. Totuși, dacă vom accepta cu toții cîteva puncte de plecare, nu se vor ivi dificultăți serioase în realizarea unui acord în această chestiune importantă.

In cadrul discuțiilor asupra problemei restabilirii păcii în Indochina s-a pus întrebarea dacă hotărîrea asupra încetării ostilităților și stabilirea unor condiții corespunzătoare pentru armistițiu trebuie să se refere la toate cele trei state din Indochina. Intre participanții la conferință s-au manifestat divergențe în această problemă. Delegația sovietică pornește de la faptul că ne revine sarcina de a restabili pacea în Indochina în întregul ei, așa cum s-a prevăzut în comunicatul de la Berlin.

In același timp, nu se poate trece cu vederea faptul că în toate cele trei state indochineze — Vietnam, Cambodgia și Laos — evenimentele sînt determinate de una și aceeași cauză. Evenimentele ce se desfășoară în Indochina arată că în Vietnam, ca și în Laos și Cambodgia are loc o luptă de eliberare națională împotriva dominației coloniale străine. La această luptă participă nu numai unele forțe armate sau altele, ci și popoarele înseși. Numai prin aceasta se pot explica amploarea și forța mișcării naționale de eliberare din Indochina. Firește, nu se poate să nu se vadă deosebirile în mișcarea de eliberare națională din diferitele state ale Indochinei.

In Vietnam de pildă, trei sferturi din teritoriul țării nu se află sub controlul autorităților oficiale ale guvernului Bao Dai. Se știe că teritorii uriașe din nordul Vietnamului, precum și din centrul și sudul țării sînt administrate de organele guvernului Republicii Democrate Vietnam. In ceea ce privește Laos și aici aproape jumătate din teritoriul țării nu se află sub controlul organelor oficiale ale guvernului. In Cambodgia întinderea teritoriului care nu este sub controlul autorităților oficiale este mai mică decît în celelalte regiuni ale Indochinei, dar și aici se desfășoară lupta de eliberare națională. De aceea ar fi greșit să se nege că atît în Laos, cît și în Cambodgia există o luptă de eliberare națională și să se explice evenimentele care au loc aici prin influența unor factori externi ca de pildă amestecul forțelor armate ale Vietnamului. Șeful delegației Republicii Democrate Vietnam a respins în mod convingător afirmațiile de acest fel.

Reprezentanții Laosului și Cambodgiei pretind aici au o altă părere în această chestiune. Dar și reprezentantul guvernului Bao Dai, care se află printre noi, este gata să nege existența mișcării de eliberare națională din Vietnam, deși netemeinicia acestor afirmații este evidentă. Se poate spune în mod cu totul întemeiat că asemenea declarații dovedesc că ele nu reflectă nici situația reală, nici o legătură reală cu popoarele respective, că în aceste declarații sînt [illegible] fără nici un temei fapte larg cunoscute.

Unii participanți la conferință au încercat să ne convingă că sarcina stabilirii independenței statelor indochineze — Vietnam, Laos și Cambodgia — ar fi, chipurile, pe deplin rezolvată și că revendicările naționale ale acestor țări ar fi fost satisfăcute. Reprezentantul Cambodgiei a invocat cu acest prilej acordurile cu Franța din 1949 și 1953. Reprezentantul Laosului s-a referit aici la acordul cu Franța din 1949, în sfîrșit, reprezentantul guvernului Bao Dai s-a referit la recentul acord cu Franța, care nu a fost semnat pînă în prezent, și de aceea nici nu a fost dat publicității. Toate aceste declarații nu pot inspira încredere, deoarece ele nu au asigurat și nu asigură independență reală statelor indochineze. In felul în care se prezintă situația devine lesne de înțeles de ce aproape nici un stat din Asia — inclusiv India, Pakistanul, Indonezia, Birmania — nu atribuie acestor declarații nici o importanță deosebită. Numai în felul acesta se poate explica faptul că țările Asiei nu vor să stabilească relații diplomatice nici cu Vietnamul, nici cu Laosul, nici cu Cambodgia. In afară de aceasta, s-ar putea invoca, de pildă, declarațiile unor oameni de stat de seamă și fruntași ai vieții publice din Franța și S.U.A., care acordă o atenție considerabilă Indochinei, declarații care conțin mărturisiri fățișe despre existența unei mișcări de eliberare națională în toate cele trei țări ale Indochinei și în care se subliniază totodată necesitatea ca Franța să asigure în cele din urmă independența Vietnamului, Laosului și Cambodgiei. Războiul din Indochina este dus de opt ani. Guvernul Franței a făcut nu puține încercări de a-și atinge scopurile prin acțiuni militare. Acest lucru nu a dat rezultate.

De la constituirea Republicii Democrate Vietnam au existat numeroase planuri îndreptate spre înfrîngerea militară a armatei ei și spre sugrumarea Republicii Democrate Vietnam în scopul restabilirii rînduielilor coloniale. Aceasta a costat multe victime popoarele Indochinei. In același timp, războiul din Indochina a adus sacrificii grele în oameni și materiale și poporului francez.

După primele succese repurtate în urma atacării subite a Republicii Democrate Vietnam, corpul expediționar francez a început să sufere an de an înfrîngeri, și aceasta în ciuda tuturor livrărilor de armament american: tancuri, avioane, muniții, precum și alt echipament militar și materiale a căror cantitate a crescut mereu în ultimii ani. Aici este cazul să cităm unele date asupra pierderilor suferite în Indochina de corpul expediționar francez, care sînt cunoscute pe larg din declarațiile făcute în Adunarea Națională franceză. Aceste pierderi depășesc cu mult 100.000 de morți și răniți, ele fiind în continuă creștere. Războiul din Indochina a costat Franța peste 2.000 miliarde de franci. Potrivit datelor publicate în revista americană „Reader's Digest", din mai 1954 „cei opt ani de război au costat Franța o sumă aproape egală cu cea pe care a primit-o din partea Statelor Unite ale Americii ca ajutor economic și militar".

Nu de mult era ridicat în slăvi planul generalului Navarre. In legătură cu care secretarul de stat al S.U.A. a spus anul trecut că „războiul din Indochina va fi încheiat cu succes în decursul anului viitor", adică în decursul anului 1954. Intr-o altă declarație a reprezentantului Departamentului de stat, făcută în februarie a.c., se spunea: „Nu am pus semnătura pe planul generalului Navarre și credem că acesta va aduce succesul". A fost necesar puțin timp pentru a se vedea că socotelile în legătură cu succesul unor asemenea planuri sînt greșite. Acest fapt nu poate să nu fie considerat instructiv.

2. Cu privire la problemele politice ale Indochinei

Am avut prilejul să mă ocup de evenimentele militare din Indochina, precum și de consecințele acestor evenimente. Trebuie însă să recunoaștem că restabilirea păcii în Indochina nu se reduce numai la problemele militare. Este absolut evident că sarcina stabilirii unei păci trainice în Indochina impune reglementarea problemelor politice. Delegația sovietică a arătat în repetate rînduri acest lucru, pronunțîndu-se în sprijinul propunerilor prezentate spre examinare conferinței de Republica Democrată Vietnam.

Totodată au o importanță deosebit de mare două probleme principale. Prima problemă se referă la relațiile dintre Franța și statele Indochinei. A doua — la situația politică internă din statele indochineze.

Delegația sovietică consideră că poziția expusă aici de Republica Democrată Vietnam în problema relațiilor cu Franța creează premizele necesare pentru reglementarea prietenească a acestei probleme între părțile interesate, dacă și Franța va tinde spre o asemenea reglementare.

Am auzit aici declarîndu-se că Franța își exprimă hotărîrea de a recunoaște independența Vietnamului și a celorlalte state indochineze, cu garantarea cuvenită a suveranității și intereselor lor naționale. Pe de altă parte, noi știm că guvernul Republicii Democrate Vietnam și-a exprimat hotărîrea de a examina problema intrării Republicii Democrate Vietnam în Uniunea Franceză pe baza principiului liberului consimțămînt.

Intrucît cele două părți declară că reglementarea problemei relațiilor reciproce, pe baza recunoașterii principiilor libertății naționale și independenței, este cu putință, s-ar părea că rezolvarea acestei probleme nu ar trebui să întîmpine obstacole de netrecut. Reprezentanții oficiali ai regelui Cambodgiei și ai regelui Laosului au declarat aci că problema independenței acestor state ar fi fost, chipurile, deplin reglementată încă din 1949. Reprezentantul guvernului lui Bao Dai, la rîndul său, a spus și a citat un text care nu a fost semnat de nimeni și care, probabil, se află la el în buzunar. Despre caracterul neconvingător al acestor declarații s-a mai vorbit. Se poate spune că aceste declarații nu se bucură nicăieri de încredere.

Iată, de pildă, în raportul din 12 mai 1953 al unei misiuni speciale a Camerei Reprezentanților a S.U.A. cu privire la vizita făcută în Pakistan, India, Tailanda și Indochina se spun următoarele în legătură cu situația din Indochina:

„Cu toate afirmațiile Franței că intenționează să acorde independență, mulți indochinezi spun că turburările și incapacitatea de a se acorda un sprijin mai puternic guvernului lor se explică prin faptul că în actualele condiții poporul nu are destulă încredere nici în conducătorii săi, nici în hotărîrea Franței de a acorda o adevărată independență..."

Această declarație a fost făcută în primăvara anului trecut. In alt raport, de asemenea al unei misiuni oficiale a Camerei Reprezentanților din S.U.A. cu privire la rezultatele unei călătorii prin țările din Asia de sud-est, publicat la 29 ianuarie 1954, s-a arătat din nou lipsa unei „independențe politice" a statelor indochineze. Aceste declarații ale unor misiuni americane, care se referă atît la anul trecut cît și la anul acesta, merită atenție, întrucît ele constată fapte de netăgăduit, cu toate că aceste declarații sînt pătrunse de un spirit de ostilitate față de mișcarea de eliberare națională din Indochina.

Dar o importanță mult mai mare o au faptele simple și îndeobște cunoscute care se referă la situația din Indochina.

Cine va nega că apărarea fortăreței Dien Bien Fu a fost efectuată nu atît cu forțele francezilor sau cu forțele vietnamezilor cît cu forțele a fel de fel de străini aduși acolo. In rîndul trupelor garnizoanei de la Dien Bien Fu majoritatea covîrșitoare erau oameni care nu au nimic comun nici cu Franța, nici cu Vietnamul, și acești oameni, vedeți dvs., au apărat interesele Vietnamului, deși poporul vietnamez nu i-a rugat.

Cu totul alta este situația în rîndurile trupelor Republicii Democrate Vietnam. Aceste trupe sînt constituite numai din vietnamezi. Toate încercările de a lansa svonuri cu privire la străinii care ar face parte din aceste trupe au constituit un fals evident pentru toată lumea. Nu dovedește oare acest lucru de partea cui este poporul vietnamez?

Incercările de a minimaliza însemnătatea mișcării de eliberare națională sînt spulberate de faptele de acest fel. Să luăm un alt exemplu din ultimul timp.

Foarte recent, în luna mai, guvernul Bao Dai a mobilizat vietnamezi pentru sporirea trupelor sale. Cum s-a terminat aceasta, o știți. Numai 10% din cei chemați în armată s-au prezentat. 90% n-au vrut să se înroleze în armata guvernului baodaist. Trebuie reamintită de asemenea o relatare publicată de ziarul englez „Observer" acum două zile. Potrivit acestei relatări, armata vietnameză a lui Bao Dai „în prezent, pierde mai mulți oameni ca urmare a dezertărilor și a rezistenței pasive decît obține în urma noii recrutări". Oare aceste fapte ale prezentului nu dovedesc că poporul vietnamez nu este de partea actualului regim al lui Bao Dai și că poporul vietnamez pășește pe o cale cu totul diferită, acordînd un sprijin din ce în ce mai activ republicii sale democrate?

Ce înseamnă în aceste condiții continuarea războiului colonialist din Indochina? Ea nu poate să însemne nimic altceva decît agravarea continuă a contradicțiilor dintre Franța și popoarele Indochinei. Or, atît declarațiile guvernului Republicii Democrate Vietnam cît și declarațiile guvernului Franței dovedesc posibilitatea de a se găsi un limbaj comun pentru reglementarea relațiilor între Franța și Vietnam, precum și între Franța și celelalte state indochineze.

Dacă guvernul Franței tinde cu adevărat la restabilirea independenței statelor Indochinei, în actualele condiții nu sînt motive pentru continuarea războiului în Indochina, întrucît s-au creat premize importante pentru reglementarea prietenească a acestor relații. Această reglementare a devenit în prezent cu putință în condiții onorabile pentru amîndouă părțile. In orice caz, nimeni nu va putea dovedi că continuarea războiului din Indochina este dictată de interesele naționale ale Franței. Dimpotrivă, refuzul de a duce tratative în această problemă cu adevărații reprezentanți ai poporului vietnamez, sau eschivarea de la ele, sînt, după părerea noastră, în contradicție cu interesele naționale ale Franței.

O mare importanță o are de asemenea reglementarea situației politice interne în Vietnam și în celelalte state indochineze.

Am ascultat aici pretenția reprezentantului lui Bao Dai în problema reglementării politice interne în Vietnam. Guvernul lui Bao Dai, după cum se vede, vorbește și el despre alegeri libere pe teritoriul Vietnamului, dar, potrivit propunerilor sale, în Vietnam trebuie să se țină numai asemenea alegeri și numai la o asemenea dată încît să asigure menținerea actualei puteri de stat a lui Bao Dai, a cărei totală lipsă de autoritate este un fapt îndeobște cunoscut. In realitate, o asemenea putere de stat nu are nevoie de alegeri generale. Pentru ea alegerile sînt periculoase. O asemenea putere de stat se bizuie nu pe popor, ci pe baionetele străine.

In legătură cu aceasta este indicat să reamintim cele spuse în Adunarea Națională franceză la 5 martie 1954 despre guvernul Bao Dai de un om politic francez cu autoritate cum este E. Daladier:

„Acest guvern nu se bucură de încrederea poporului. Acest lucru este dovedit de faptul că el a putut recurge numai la un simulacru de alegeri municipale și provinciale într-o regiune cum este, de pildă, Gue cu o populație de 250.000-300.000 de locuitori. S-a acordat drept de vot numai la 7.000-8.000 de persoane, dar nici aceștia nu au votat pentru candidații majestății sale Bao Dai".

In legătură cu aceasta, trebuie reamintit ceea ce scria zilele trecute revista engleză „Spectator": „Alegerile libere în Vietnam în etapa actuală vor duce fără îndoială la victoria lui Ho Și Min asupra lui Bao Dai".

O explicație bună a celor arătate mai sus sînt relatările revistei „France Observateur" din 3 iunie, unde se face următoarea apreciere asupra situației actuale din Vietnam:

„Atitudinea ostilă față de Bao Dai este cu atît mai puternică cu cît el nu și-a ținut promisiunile în domeniul politicii interne și anume: de a pune capăt corupției, de a înfăptui o reformă agrară, de a traduce în viață codul muncii etc. Nivelul de trai al muncitorilor a scăzut cu 60% în comparație cu anul 1939. Cenzura introdusă în presă este mai îngrozitoare ca oricînd".

Știrile care au fost citate și al căror număr ar putea fi sporit în mare măsură dovedesc că situația politică internă pe teritoriul Vietnamului ocupat de trupele franceze este catastrofală. Intrucît actualul guvern nu este legat de popor și nu exprimă deloc interesele sale. Propunerea de a se ține alegeri libere, formulată de Republica Democrată Vietnam, este deosebit de importantă pentru îmbunătățirea reală a situației politice și economice în Vietnam. Recenta declarație a secretarului de stat al S.U.A. că Vietnamul este lipsit de maturitate și atitudinea nefavorabilă a secretarului de stat al S.U.A. față de ținerea unor alegeri libere în Indochina nu dovedesc o tendință de a reglementa situația politică internă din Vietnam și din celelalte state din Indochina. Conferința de la Geneva, însă, nu trebuie să se eschiveze de la un răspuns la cererea poporului vietnamez de a se ține în viitorul apropiat alegeri libere, pentru ca pe baza alegerilor libere generale să se asigure constituirea unui guvern democrat, unic pentru întregul Vietnam. Conferința de la Geneva nu poate să păstreze tăcere în această problemă. Dar acest lucru se referă în primul rînd la guvernul Franței, care trebuie să-și expună punctul de vedere în chestiunea alegerilor libere în Vietnam și în celelalte state din Indochina.

Bineînțeles, ținerea unor alegeri libere necesită respectarea anumitor condiții. Este necesar ca poporul vietnamez însuși să ia în mîinile sale această chestiune și să asigure libertatea activității partidelor, grupurilor și organizațiilor obștești patriotice în pregătirea și ținerea alegerilor libere generale. Aceasta ar deschide o cale mai bună, într-adevăr de nădejde, spre restabilirea unității Vietnamului. Aplicarea de măsuri corespunzătoare este necesară și în celelalte state indochineze. Ținerea alegerilor libere trebuie să fie precedată de retragerea tuturor trupelor străine de pe teritoriul statelor Indochinei, ceea ce, firește, necesită reglementarea cuvenită a problemelor militare discutate la conferință.

★

Delegația sovietică a considerat necesar să reamintească principalele probleme politice care trebuie reglementate pentru toate cele trei state din Indochina. Din această categorie de probleme face în primul rînd parte problema stabilirii unor noi relații între Franța și cele trei state indochineze, pe baza recunoașterii reale a principiilor independenței naționale și libertății popoarelor Indochinei. Din această categorie de probleme face parte de asemenea problema ținerii de alegeri libere în Vietnam și celelalte state indochineze, ceea ce ar permite restabilirea cît mai grabnică a unității acestor state și crearea unor guverne democratice cu autoritate. Nu putem să lăsăm deoparte rezolvarea acestor probleme dacă vrem să asigurăm restabilirea unei păci trainice, temeinice, în Indochina. In prezent, la Geneva s-a stabilit un contact direct între părți pentru problemele cu caracter militar. Este necesar ca acest contact să fie realizat și la fața locului, în Indochina, după cum am recunoscut-o cu toții de curînd. Rezultatele acestor tratative nemijlocite trebuie să fie examinate în cadrul conferinței.

Paralel cu aceasta este necesar să se discute importantele probleme politice a căror rezolvare va face cu putință să se stabilească în toate statele Indochinei pacea atît de necesară. Firește, pentru rezolvarea problemelor politice va avea de asemenea o mare importanță stabilirea unui contact direct între părți.

Delegația sovietică consideră că în afară de examinarea problemelor militare discutate la conferință, s-a ivit necesitatea:

1.—De a examina fără nici o nouă amînare problemele politice care reclamă să fie rezolvate în legătură cu situația ce s-a creat în Indochina. Am putea să stabilim în acest scop o procedură potrivit căreia problemele militare și politice să fie examinate paralel, astfel încît ședințele consacrate problemelor militare și politice să alterneze.

2.— In primul rînd, de a examina problemele referitoare la acordarea suveranității și independenței celor trei state indochineze la ținerea de alegeri libere generale în aceste state, precum și la retragerea tuturor trupelor străine de pe teritoriul Indochinei.

3.—De a se asigura intrarea în contact direct a reprezentanților celor două părți, pentru discutarea problemelor politice, ceea ce ar putea avea o însemnătate pozitivă și ar ușura posibilitatea realizării unei înțelegeri corespunzătoare în aceste probleme.

Delegația sovietică dorește să contribuie prin toate mijloacele la examinarea cît mai grabnică atît a problemelor militare cît și a problemelor politice. Sperăm că toți participanții la conferința de la Geneva doresc să contribuie la progresul examinării acestor probleme — deoarece de aceasta depinde restabilirea unei păci trainice și temeinice în Indochina.

Am ascultat astăzi declarația șefului delegației franceze în care s-a spus că conferința de la Geneva a și obținut unele rezultate pe calea spre pace. Insemnătatea acestei declarații va depinde de măsura în care acțiunile ulterioare ale delegației franceze vor corespunde declarației

---

Comisia pentru afacerile externe a Adunării Naționale franceze a respins tratatul „c. d. e."

PARIS 9 (Agerpres). — Comisia pentru afacerile externe a Adunării Naționale a respins miercuri dimineața, cu 24 voturi contra 18 și 2 abțineri, tratatul comunității defensive europene, pronunțîndu-se împotriva ratificării acestui tratat de către Adunarea Națională franceză.

După cum se știe, hotărîrea finală a comisiei fusese amînată — la cererea guvernului — pentru a da posibilitate lui Bidault să facă o declarație în legătură cu tratativele franco-germane în problema Saar-ului.

In Adunarea Națională franceză

PARIS 9 (Agerpres). — Miercuri după amiază Adunarea Națională și-a continuat dezbaterile în problema Indochinei. La această ședință, după cum s-a mai anunțat, a participat și Georges Bidault sosit de la Geneva pentru a face deputaților o expunere asupra activității delegației franceze la conferința miniștrilor afacerilor externe.

La începutul declarației sale, Bidault a subliniat că este necesar să fie restabilită încrederea între guvern și Adunare.

Declarația ministrului de externe s-a caracterizat prin repetarea tezelor susținute de el și la conferința de la Geneva.

A urmat apoi la tribună deputatul radical Mendes France, care, după cum arată France Presse, a vorbit despre „îngrijorarea și neliniștea de care este cuprinsă Adunarea". El a amintit că dacă în urmă cu cîțiva ani cei care cereau încetarea războiului din Indochina erau calificați de guvernele care s-au succedat la Paris, drept agenți ai unei puteri străine, astăzi poporul francez, aproape în unanimitate, dorește sfîrșitul unui conflict care secătuește țara. Vorbitorul a imputat delegației franceze faptul că nu a luat contact suficient cu delegația Vietnamului „și a criticat violent guvernul pentru că a cerut intervenția Statelor Unite fără avizul parlamentului".

„Trebuie să arătăm limpede, a spus el, că scopul Franței este să obțină nu o intervenție americană ci sfîrșitul unui conflict penibil care durează de prea multă vreme".

In încheiere Mendes France a cerut schimbarea guvernului.

După deputatul gaullist Konig, care a criticat guvernul pentru politica militară dusă în Indochina a urmat la tribună deputatul comunist Raymond Guyot. Vorbitorul s-a oprit îndelung asupra felului în care acționează delegația franceză la Geneva.

PARIS 9 (Agerpres). — După cum anunță agenția France Presse, Forcinal, deputat radical socialist, a depus pe biroul Adunării Naționale franceze un proiect de rezoluție în care cere recunoașterea Republicii Populare Chineze de către Franța.

Comisia afacerilor externe a Adunării Naționale urmează să examineze proiectul de rezoluție în cursul zilei de 10 iunie.

In legătură cu predarea răniților și bolnavilor din rîndurile Armatei Populare Vietnameze

ȘANHAI 9 (Agerpres). — CHINA NOUĂ transmite:

La 7 iunie, înaltul comandament al Armatei Populare Vietnameze a adresat comandamentului suprem al corpului expediționar francez o scrisoare cu privire la predarea răniților și bolnavilor din rîndurile Armatei Populare Vietnameze. In scrisoare se spune:

Ca răspuns la mesajul comandamentului suprem al corpului expediționar francez, transmis prin radio la 2 iunie 1954, înaltul comandament al Armatei Populare Vietnameze propune următoarele puncte în care să se facă predarea răniților și bolnavilor din rîndurile Armatei Populare Vietnameze:

Satul Din-Ko pe șoseaua nr. 1 (la nord de Fu-Lang-Toung, în Vietnamul de nord); podul Traien pe șoseaua nr. 1 (pe rîul Tubon, brațul sudic al rîului Fai Fo, în Vietnamul Central).

In ziua întîlnirii, de la ora 0,0 pînă la ora 24, orice operațiuni militare din partea ambelor părți vor înceta pe o rază de 10 km. în jurul satului Din-Ko și a podului Traien.

Reprezentanții ambelor părți vor veni la punctele desemnate fără arme și cu steagurile Crucii Roșii.

Procesul unui grup de complotiști în R. D. Germană

BERLIN 9 (Agerpres). — A.D.N. transmite:

Tribunalul suprem din Republica Democrată Germană a pronunțat sentința în procesul unui grup de complotiști în frunte cu Georg Dertinger.

Acest grup își propusese să lichideze Republica Democrată Germană și realizările puterii muncitorești-țărănești și să restaureze orînduirea exploatatoare a monopoliștilor, a marilor moșieri și a fasciștilor.

Astfel, în cursul unei convorbiri care a avut loc în Berlinul occidental între Dertinger și Otto Lentz, agent al americanilor, persoană specială de încredere a lui Adenauer și secretar de stat ad-interim în guvernul de la Bonn, a fost stabilit un plan amănunțit de răsturnare a guvernului Republicii Democrate Germane.

Incepînd din anul 1946, grupul de complotiști transmitea serviciilor secrete american și englez materiale cu caracter de spionaj.

Complotiștii condamnați au acordat un ajutor substanțial dușmanilor Republicii Democrate Germane în străduința lor de a lichida orînduirea democratică din Republica Democrată Germană, săvîrșind o gravă trădare a intereselor naționale ale poporului german.

Pentru crimele săvîrșite, Tribunalul Suprem a condamnat pe acuzați la următoarele pedepse:

Dertinger — 15 ani temniță grea, Plowe — 13 ani, Bubner — 11 ani, Brandt — 10 ani, Jentzsch — 7 ani, Zimsser — 3 ani.

Parlamentul chilian a refuzat să condamne guvernul Guatemalei

SANTIEGO DE CHILE 9 (Agerpres).

Ziarele relatează că parlamentul chilian a respins cu majoritate de voturi propunerea de a se adopta o rezoluție de condamnare a guvernului din Guatemala. In schimb, a fost adoptată o altă rezoluție preconizînd principiul neamestecului în afacerile interne ale celorlalte țări americane.

Pentru pace, pentru democraţie şi independenţă naţională, pentru socialism!

— *Cuvîntarea lui Maurice Thorez* —

PARIS 9 (Agerpres). — TASS transmite cuvîntarea rostită de Maurice Thorez la al XIII-lea Congres al Partidului Comunist Francez.

După cum s-a mai anunţat, la 7 iunie în şedinţa de închidere a Congresului al XIII-lea al Partidului Comunist Francez, a luat cuvîntul Maurice Thorez.

Congresul al XIII-lea al Partidului, a spus Thorez, a fost un eveniment politic important. Nu numai comuniştii şi toţi oamenii cu vederi progresiste, ci şi duşmanii poporului şi-au dat seama de însemnătatea lui.

De ce a avut Congresul Partidului Comunist Francez un ecou atît de larg şi viu? Deoarece Congresul oglindeşte elanul crescînd al maselor care doresc să obţină schimbarea totală a politicii franceze; deoarece el a indicat o cale de a se înlătura actualele dificultăţi şi de a se pune capăt suferinţelor clasei muncitoare, ale poporului şi ale întregii noastre ţări.

Muncitorii care primesc salarii de mizerie şi sînt supuşi exploatării, se unesc în cadrul unor mari greve şi întreprind în comun numeroase acţiuni menite să pună capăt acestei situaţii şi să asigure condiţii de trai satisfăcătoare pentru familiile lor. Funcţionarii săraciţi se încadrează în această luptă. Ţăranii ameninţaţi de ruină şi expropriere protestează cu hotărîre împotriva lipsei de pieţe de desfacere pentru produsele lor şi împotriva scăderii preţurilor de cumpărare la produsele agricole. Toate păturile muncitoare ale populaţiei iau atitudine împotriva politicii de război şi aventuri, care prin impozitele militare ruinează ţara şi intensifică dificultăţile economice.

Intreaga naţiune, cu excepţia cercurilor privilegiate şi a slugilor imperialismului american, îşi exprimă cu tot mai multă tărie neliniştea şi mînia faţă de continuarea războiului nedrept împotriva popoarelor Indochinei.

Intreaga naţiune se ridică împotriva renaşterii militarismului german care urmează să fie încununată prin crearea faimoasei armate europene, ceea ce ar constitui o primejdie de moarte pentru Franţa şi pentru pace. Intregul popor este indignat de uneltirile sistematice ale aţîţătorilor la război americani care-şi organizează baze în întreaga lume şi desfăşoară fără încetare monstruoasele lor experienţe atomice pentru a şantaja prin teamă, care aprind sau aţîţă în toate colţurile globului pămîntesc noi focare de incendiu, care caută prin toate mijloacele să intensifice încordarea internaţională şi să împiedice coexistenţa paşnică a popoarelor, indiferent de regimul lor social.

Toţi republicanii protestează împotriva intensificării represiunilor exercitate de colonialişti, în special împotriva represiunilor exercitate împotriva popoarelor din Africa de nord, care năzuiesc spre libertate şi independenţă naţională.

Toţi oamenii muncii — comunişti, socialişti şi catolici, toţi democraţii tind spre apărarea libertăţilor democratice, împotriva reacţiunii şi guvernului său, care recurg tot mai des la metode fasciste pentru ducerea politicii lor de mizerie şi de război. Cum se poate deci ca masele populare să nu îşi îndrepte privirile pline de atenţie şi încredere spre comunişti în momentele cînd asupra lor planează urmările nefaste ale planului Marshall şi ale pactului Atlantic pe care numai partidul nostru le-a demascat şi împotriva cărora el a luptat încă din prima zi?

Contradicţiile care rezultă din politica de subordonare faţă de imperialiştii americani sînt pline de urmări şi provoacă contradicţii interne în sînul tuturor partidelor, cu excepţia partidului nostru. Nu se mai poate ascunde conflictul dintre exigenţele politicii contrară intereselor naţiunii, la care au subscris toate partidele în anul 1947, şi nevoile vitale ale unora sau altora dintre păturile sociale care constituie baza acestor partide.

Partidul Comunist Francez nu cunoaşte nici una din greutăţile de acest fel, deoarece el este expresia intereselor clasei muncitoare care coincid în toate problemele cu interesele naţionale.

Masele populare îşi dau seama cîtă dreptate a avut partidul nostru care susţine nu numai necesitatea dar şi posibilitatea unei schimbări a politicii. Ele sînt convinse că poporul Franţei poate să se bizuie pe aliaţi puternici în lupta sa împotriva tratatelor de la Bonn şi Paris.

Uniunea Sovietică, care a propus planul concret al tratatului general european cu privire la securitatea colectivă în Europa, a arătat încă odată că adoptarea faimoasei „comunităţi defensive europene", nu reprezintă cîtuşi de puţin un rău inevitabil. Repunerea în vigoare a tratatului franco-sovietic ar constitui un sprijin puternic dat Franţei pentru restabilirea libertăţii ei de acţiune în domeniul politicii externe.

Orientîndu-se spre forţele democratice şi iubitoare de pace din Germania poporul nostru nu greşeşte. Guvernul Republicii Democrate Germane care reprezintă partea cea mai bună a acestor forţe apără cu fermitate hotărîrea proclamată de el de a nu admite niciodată un război dus de Germania împotriva poporului francez şi de a dezvolta relaţii de prietenie cu Franţa iubitoare de pace.

Cerînd încetarea imediată a focului şi reglementarea problemei indochineze printr-un acord, poporul nostru găseşte un sprijin trainic în propunerile echitabile şi mărinimoase prezentate de guvernul Republicii Democrate Vietnam la conferinţa de la Geneva, propuneri sprijinite de Uniunea Sovietică şi China. In acelaşi timp, poziţia de duplicitate a reprezentanţilor francezi constituie aproape o sabotare a acestei conferinţe.

Ultimele hotărîri ale guvernului, în deosebi cele privind chemarea sub arme înainte de termen precum şi numirea în postul de ministru al războiului murdar a unuia din protagoniştii actului de la 6 februarie (la 6 februarie 1934 s-a încercat în Franţa un puţch fascist. — N. R.) care s-a pronunţat întotdeauna împotriva oricăror tratative cu preşedintele Ho Şi Min (este vorba de numirea lui Frédéric Dupont în postul de ministru pentru statele asociate. — N. R.), sînt privite de întregul popor drept provocări cărora trebuie să li se dea o ripostă hotărîtă şi imediată. Resursele Franţei, posibilităţile industriei şi agriculturii ei, ale ştiinţei şi tehnicii naţionale, calităţile intelectuale şi morale ale poporului nostru, garantează de asemenea posibilitatea revenirii ţării noastre la o politică externă independentă şi demnă. Noi confirmăm deplina încredere a comuniştilor în viitorul ţării lor şi voinţa lor de a smulge Franţa din ruină şi declin şi de a o elibera din situaţia de putere de rang inferior pe care urmăresc să i-o atribuie miliardarii americani.

Partidul Comunist Francez nu a cruţat pînă acum nimic şi nu va cruţa nimic nici în viitor pentru unirea tuturor forţelor naţionale şi democratice.

A şi început trezirea forţelor populare din adînc. Ţăranii, clasele de mijloc de la oraşe şi chiar o parte din burghezie se manifestă împotriva politicii de trădare şi război.

Unii afirmă că remarcă contradicţii între două afirmaţii ale noastre: pe de o parte noi spunem că adoptarea unei poziţii noi de către unele personalităţi şi grupuri politice, în special în lupta împotriva „comunităţii defensive europene" corespunde unei mişcări obiective a păturilor şi claselor sociale, între care sînt şi pături ale burgheziei neliniştite pentru interesele lor; pe de altă parte noi afirmăm că dezvoltarea conştiinţei naţionale este un rezultat al acţiunilor continue ale partidului nostru. „Contradicţiile" există numai în imaginaţia criticilor noştri. Fapt este că Partidul Comunist Francez care conduce clasa muncitoare a devenit purtătorul destinelor naţiunii şi reprezintă principala forţă conducătoare a mişcării democratice naţionale. Fapt este că schimbările care se observă astăzi sînt un rezultat al acţiunilor noastre, al muncii noastre de lămurire, al chemărilor noastre neîntrerupte la unire şi luptă, precum şi un rezultat al exemplului dat de clasa muncitoare.

Numai clasa muncitoare este capabilă să ridice steagul independenţei naţionale călcat în picioare de cercurile conducătoare ale burgheziei franceze.

Burghezia a jertfit în mod ruşinos soarta naţiunii de dragul intereselor sale egoiste încă atunci cînd s-a unit cu Bismark împotriva glorioşilor comunarzi, iar după aceea ea s-a depărtat tot mai mult de poporul său şi a devenit incapabilă să ducă mai departe istoria Franţei în condiţii de independenţă, pace şi fericire. Mărturii ale acestei situaţii sînt crimele celor de la Vichy care se aflau în slujba lui Hitler, mărturii sînt noii colaboraţionişti care se află în slujba imitatorilor lui Hitler. In opoziţie cu aceasta, clasa muncitoare şi partidul ei sînt strîns legate de tradiţiile ţării noastre. In timp ce cosmopolitismul imperialiştilor şi reacţionarilor este plin de dispreţ faţă de naţiune, faţă de cultura şi tradiţiile ei, internaţionalismul proletar presupune respect şi dragoste pentru propriul popor. Partidul Comunist Francez a slujit interesele naţionale atunci cînd a luptat împotriva tratatului de la Versailles, care cuprindea în sine germenii intensificării militarismului şi spiritului de revanşă în Germania; atunci cînd încă din 1926 a pornit lupta împotriva acelora care doreau să cedeze bancherilor anglo-americani roadele muncii multor generaţii de francezi; atunci cînd a sprijinit în mod activ dreptul popoarelor coloniale de a dispune de soarta lor şi cînd a luptat pentru prietenia poporului francez cu popoarele de pe teritoriile de dincolo de mări, împotriva războiului din Maroc din 1925 şi din anii următori, împotriva sălbaticelor represiuni coloniale care au urmat în Indochina după evenimentele de la Ien-Bai (insurecţia armată din februarie 1930. — N. R.)

Partidul nostru a slujit interesele naţionale cînd a propus crearea unui front unic al francezilor împotriva primejdiei hitleriste, cînd a luptat împotriva faimoasei neintervenţii în Spania, iar mai tîrziu împotriva capitulării de la München. El a slujit de asemenea interesele naţionale în timpul războiului, iar apoi cînd a fost principalul iniţiator şi organizator al mişcării de rezistenţă în care mulţi dintre tovarăşii noştri şi-au găsit o moarte glorioasă, mai tîrziu cînd după eliberarea Franţei el a antrenat masele în lupta pentru înfăptuirea politicii de renaştere a Franţei.

Clasa muncitoare, care în mod firesc luptă împotriva oricărei politici de jaf şi care ştie din experienţă ce suferinţe uriaşe aduce cu sine războiul pentru masele populare, apără cu vigilenţă pacea, iar pacea reprezintă principalul interes al Franţei.

Clasa muncitoare este duşmanul neîmpăcat al ori cărei asupriri şi în consecinţă şi al asupririi naţionale — şi în momentul de faţă nu există primejdie mai mare pentru Franţa decît primejdia înrobirii ei definitive de către imperialiştii americani.

Clasa muncitoare este însetată de cultură, şi partidul său, în rîndurile căruia se află oameni ca Aragon şi Joliot-Curie, apărînd marile interese naţionale în domeniul gîndirii, luptînd împotriva decăderii intelectuale, a obscurantismului, a ofensivei clericilor şi a degradării măreţei moşteniri a gloriosului nostru trecut îşi cîştigă încrederea unor cercuri tot mai largi de intelectuali. Avînd o atitudine ostilă faţă de orice sectarism, Partidul Comunist Francez cheamă pe scriitori şi artişti să lupte de pe poziţiile ideologice şi politice ale clasei muncitoare, care vrea să smulgă ţara noastră din starea de decădere şi care este convinsă că ea duce mai departe cauza Franţei.

Muncind cu toată energia în vederea unirii păturilor proletare şi neproletare ale populaţiei pentru apărarea păcii şi independenţei naţionale, a progresului şi libertăţii, Partidul Comunist Francez rămîne credincios învăţăturii clasicilor marxismului. Lenin a subliniat mereu că clasa muncitoare şi partidul ei trebuie să se intereseze de orice mişcare democratică şi să nu se teamă de acorduri vremelnice chiar şi cu aliaţii nestatornici, să nu refuze un compromis posibil cu alte pături sociale, cu singura condiţie, ca aceste compromisuri şi acorduri să ajute clasa muncitoare în lupta pentru progres şi să ducă înainte mişcarea democratică generală a maselor. Pentru a face posibilă schimbarea orientării politicii franceze, lucru dorit de întreaga ţară, Congresul, care a aprobat în unanimitate raportul Comitetului Central prezentat de Jacques Duclos, a confirmat cu energie hotărîrea partidului nostru de a sprijini orice politică care va ţine seama de trei revendicări naţionale importante:

1. — In domeniul politicii externe — refuzul de a ratifica acordurile de la Bonn şi tratatul de la Paris, încetarea focului din Indochina, organizarea securităţii colective în Europa şi reglementarea divergenţelor dintre marile puteri pe calea tratativelor; 2. — satisfacerea revendicărilor economice urgente ale clasei muncitoare şi ale tuturor oamenilor muncii; 3 — apărarea efectivă a libertăţilor democratice.

Congresul a confirmat că comuniştii sînt întotdeauna gata să sprijine în parlament şi în ţară orice pas real înainte, orice acţiune, care corespunde intereselor clasei muncitoare ale poporului, intereselor păcii.

Tovarăşi! Condiţia unirii tuturor forţelor naţionale şi democrate este crearea unui front unic al clasei muncitoare.

Comuniştii trebuie să-şi dubleze iniţiativa, perseverenţa şi eforturile frăţeşti pentru a atrage în frontul unic pe oamenii muncii socialişti şi organizaţiile socialiştilor, precum şi toate grupările care se află sub influenţa socialiştilor. Comuniştii nu trebuie să uite că crearea frontului unic presupune o luptă dîrză, că ei trebuie să fie cu de două ori mai multă forţă partizanii unificării.

Experienţa convingătoare pentru oamenii muncii socialişti constă simultan în lupta practică, la care participă împreună cu fraţii lor comunişti, şi în lupta ideologică — în argumentarea permanentă şi adîncă în favoarea frontului unic.

A lupta împotriva politicii nefaste a partidului socialist înseamnă a răspunde la toate argumentele conducătorilor săi, care perpetuează scindarea, înseamnă a aborda cu atenţie orice pretext, invocat de ei ca piedică în calea stabilirii unităţii clasei muncitoare, înseamnă a nu lăsa fără răspuns nici o obiecţiune, a risipi toate îndoielile, a găsi cuvinte veridice, care să ajungă la conştiinţa şi inima muncitorilor-socialişti; aceasta înseamnă ca în lupta împotriva duşmanului comun, reacţiunea şi agenţii săi, totul să fie subordonat intereselor fundamentale ale oamenilor muncii-socialişti şi comunişti, ale întregii clase muncitoare.

Aceasta este sarcina noastră dacă vrem să păşim repede înainte pe calea spre crearea frontului unic.

In aceeaşi sală din Ivry, unde are loc acum congresul nostru, în urmă cu 20 de ani, conferinţa naţională a partidului a hotărît „cu orice preţ" să creeze un front unic cu partidul socialist. Această hotărîre adoptată la Ivry, a permis ca începînd chiar din luna următoare să se treacă la încheierea unui pact privitor la acţiuni comune între partidele socialist şi comunist, care reprezenta începutul şi baza frontului unic, ale cărui rezultate binefăcătoare nu au fost uitate de popor.

Pe vremea conferinţei de la Ivry, partidul nostru număra doar 30 000 de membri; în prezent sîntem mai mult decît o jumătate de milion; aceasta înseamnă că vom continua cu şi mai multă hotărîre şi încredere lupta noastră pentru crearea unităţii clasei muncitoare, a unităţii tuturor democraţilor, tuturor partizanilor păcii, împotriva noilor gropari ai patriei.

La aceeaşi conferinţă, în anul 1934, partidul a exclus din rîndurile sale pe trădătorul Doriot. Noi am ştiut că cu cît partidul este mai strîns legat de mase, cu atît trebuie să manifeste mai mare vigilenţă şi credinţă faţă de principiile sale.

Astăzi, dacă vrem să ducem cu succes politica largă de unitate care corespunde intereselor ţării, trebuie să luptăm în sînul partidului pentru unitatea ideologică şi coeziunea rîndurilor noastre.

Aşa cum se întîmplă totdeauna în momentele de ascuţire a luptei de clasă, în ultimul timp au ieşit la iveală elemente slabe, care, cedînd presiunii adversarului, au cerut partidului să renunţe la politica sa independentă, la rolul său de avangardă, pentru a se transforma într-o forţă auxiliară a social-democraţiei şi a se afla în felul acesta la remorca burgheziei.

In ciuda avertismentelor insistente ale Congresului al XII-lea al partidului nostru, aceşti purtători ai concepţiei oportuniste şi lichidatoriste au comis greşeala de a subaprecia forţele clasei muncitoare şi de a supraaprecia forţele adversarului. Partidul a învins aceste dificultăţi. O dovadă a spiritului său sănătos este discuţia largă şi liberă, care a fost deschisă cu trei luni în urmă în celule şi s-a încheiat la acest congres. Chemăm celelalte partide să treacă, aşa cum am făcut-o noi, la o discuţie publică asupra tuturor problemelor politicii lor. Niciodată n-ar consimţi ele cum am făcut noi, să supună acţiunile organelor lor conducătoare unei critici deschise din partea tuturor membrilor lor.

Cum ar putea conducătorii partidului socialist şi ai M.R.P., care luptă împotriva intereselor maselor muncitoare şi ale naţiunii, să organizeze, după exemplul nostru, o discuţie publică?

Fireşte, discuţia, — această luptă de opinii pe care o permite disciplina de fier a partidului, aşa cum scria în legătură cu aceasta Stalin, — s-a desfăşurat pe baza principiilor comuniste. Şi cu cît mai aprofundată a fost discuţia, cu atît mai mare este entuziasmul cu care organizaţiile şi membrii de partid vor traduce în viaţă hotărîrile Congresului, care a devenit lege pentru întreg partidul.

Congresul a dat directive clare în legătură cu sarcinile politice care revin comuniştilor în viitorul apropiat. El a stabilit obligaţiile lor în principalele probleme organizatorice, a precizat metodele de muncă pentru atragerea întregului tineret unit în lupta pentru pace şi independenţă naţională.

Congresul a dat partidului o nouă armă ideologică şi politică. El a relevat lipsurile şi greşelile, care trebuie îndreptate. Partidul va fi cu atît mai asigurat împotriva repetării unor asemenea greşeli, cu cît toţi membrii săi, toate organizaţiile, vor respecta cu mai multă stricteţe principiile marxism-leninismului, cu cît vor fi mai preocupaţi de respectarea centralismului democratic, de controlul de jos, de desfăşurarea criticii şi autocriticii.

Aceasta se referă, în primul rînd, la Comitetul Central şi la Biroul său Politic, care au manifestat o vigilenţă politică insuficientă, care au descoperit şi au început să combată cu întîrziere tendinţele şi manifestările oportuniste, ceea ce a provocat prejudicii serioase partidului şi clasei muncitoare.

Sînt necesare eforturi mari pentru ridicarea nivelului ideologic al întregului partid, pentru îmbunătăţirea difuzării presei sale şi, în primul rînd, pentru întărirea organizaţiilor sale din întreprinderi.

Dragi tovarăşi!

Congresul nostru se încheie. După aceste zile furtunoase şi bogate în evenimente, vă veţi întoarce în oraşele şi satele voastre, în uzinele şi pe ogoarele voastre. Fie ca hotărîrea voastră ca entuziasmul vostru să fie forţa motrice a întregului nostru partid mare şi minunat — speranţa Franţei care munceşte şi suferă, care vrea să trăiască şi care va trăi liberă şi independentă.

La muncă, comunişti, bărbaţi şi femei, tineri şi bătrîni, la muncă cu rîvnă şi energie dublată, la muncă, cu încredere sporită şi neclintită în masele populare!

La muncă, pentru crearea frontului unic al clasei muncitoare!

La muncă pentru făurirea unităţii tuturor forţelor naţionale şi democratice, chezăşia schimbării politicii — dorită de ţară!

Trăiască Partidul Comunist Francez, partidul luptei pentru pace, democraţie şi independenţă naţională, al luptei pentru socialism!

Trăiască comunismul!

«Scînteia tineretului»
Pag. 4-a 10 iunie 1954

Sosirea la Praga a delegaţiei P.C.U.S. la Congresul P. C. din Cehoslovacia

PRAGA 9 (Agerpres). — Ceteka transmite:

La 9 iunie a sosit la Praga delegaţia Partidului Comunist al Uniunii Sovietice care va participa la Congresul al X-lea al Partidului Comunist din Cehoslovacia. Din delegaţie fac parte **N. S. Hruşciov**, prim secretar al Comitetului Central al P.C.U.S., **I. D. Nazarenko** secretar al C.C. al Partidului Comunist din Ucraina, **E. A. Furţeva**, secretar al comitetului orăşenesc Moscova al P.C.U.S., **V. P. Stepanov**, şef al unei secţii a C.C. al P.C.U.S.

Pe aerodromul din Praga delegaţia P.C.U.S. a fost întîmpinată de A. Novotny, prim secretar al Comitetului Central al Partidului Comunist din Cehoslovacia, A. Zapotocky, I. Dolansky, A. Cepicka, V. Kopecky, K. Bacilek membri ai secretariatului politic al C.C. al Partidului Comunist din Cehoslovacia, N. P. Firiubin, ambasador al U.R.S.S. în Cehoslovacia şi de funcţionarii superiori ai ambasadei.

Conferinţa de la Geneva

Şedinţa din 9 iunie

GENEVA 9 (Agerpres). — De la corespondentul special:

Miercuri a avut loc cea de a 6-a şedinţă plenară în problema restabilirii păcii în Indochina. Şedinţa a fost prezidată de V. M. Molotov, ministrul afacerilor externe al Uniunii Sovietice.

In cursul şedinţei a luat cuvîntul delegatul baodaist, care a rostit un lung discurs. Acest discurs într-o altă formă fusese distribuit încă de ieri ziariştilor aflaţi la Casa Presei după terminarea şedinţei plenare, iar apoi a fost retras.

Discursul delegatului baodaist are scopul vădit de a îngreuna desfăşurarea tratativelor.

In cadrul şedinţei a luat de asemenea cuvîntul şi reprezentantul Laos-ului, care a cerut ca problema încetării focului în Patet-Lao şi Khmer, să fie separată de cea a încetării focului în Vietnam şi să i se dea prioritate. El s-a opus discutării problemelor politice privind Patet-Lao.

Ministrul afacerilor externe al Republicii Populare Chineze, Ciu En-lai, şi-a început discursul prin a arăta că conferinţa de la Geneva a înregistrat oarecari progrese în lucrările sale, însă că aceste progrese sînt departe de a fi satisfăcătoare, iar ritmul lent al lucrărilor sale nu corespunde încă aşteptărilor lumii întregi.

Ciu En-lai a arătat că există unele delegaţii care împiedică conferinţa de la Geneva să ajungă la un acord rapid.

Ciu En-lai, şi-a exprimat în continuare punctul de vedere asupra caracterului comisiilor de armistiţiu din Indochina şi a arătat că comisia neutră trebuie formată din naţiuni asupra cărora conferinţa va cădea de acord, care să asigure un organ cu autoritate şi obiectiv, pe baza experienţei comisiei neutre de armistiţiu din Coreea.

Ciu En-lai a sprijinit componenţa comisiei neutre, aşa cum a fost propusă de către Uniunea Sovietică.

Ciu En-lai a subliniat în continuare necesitatea încetării focului în mod simultan pe întregul teritoriu al Indochinei, referindu-se la faptul că mai sînt încă unele delegaţii care încă nu se împacă cu acest principiu asupra căruia s-a căzut odată de acord.

In încheierea expunerii sale, Ciu En-lai a subliniat faptul că ţările garante ale acordului de armistiţiu din Indochina, trebuie să adopte principiul măsurilor colective, ca singurul capabil să ducă la adoptarea unor măsuri corespunzătoare.

Cuvîntarea lui Fam Van Dong

GENEVA 9 (Agerpres). — TASS transmite cuvîntarea rostită la 8 iunie de Fam Van Dong, şeful delegaţiei Republicii Democrate Vietnam, la conferinţa de la Geneva a miniştrilor afacerilor externe:

Domnule preşedinte!

Delegaţia Republicii Democrate Vietnam consideră că în actuala fază a eforturilor noastre se poate face un bilanţ obiectiv care să oglindească poziţiile respective, să constate cele realizate şi să permită să se întrevadă perspectivele progresului nostru pe calea spre un acord cu privire la încetarea focului — prima etapă spre restabilirea unei păci trainice şi durabile în Indochina.

Pe de altă parte, trebuie să examinăm acest bilanţ pe un plan mai înalt şi să depunem eforturi pentru a atinge fondul problemelor.

După părerea noastră, bilanţul se prezintă în felul următor:

In primul rînd trebuie puse faţă în faţă diferitele propuneri prezentate conferinţei chiar la primele şedinţe.

Pe de o parte, propunerea Republicii Democrate Vietnam are drept scop „reglementarea pe calea tratativelor a problemei restabilirii păcii în Indochina pe baza recunoaşterii drepturilor naţionale ale popoarelor din Indochina: unitate naţională şi independenţă libertăţi democratice, creîndu-se astfel condiţiile pentru restabilirea relaţiilor de prietenie între popoarele Indochinei şi Franţei, pe bază de egalitate şi interese reciproce". Această propunere a Republicii Democrate Vietnam se referă la ansamblul problemei. Scopul ei este restabilirea păcii în Indochina pe calea reglementării atît a problemei militare cît şi a celei politice. Această propunere este realistă, echitabilă, rezonabilă. Ea ţine seama de situaţia militară şi politică din Indochina. De aceea, ea a fost primită favorabil de popoarele Indochinei, mai ales de populaţia regiunilor aflate vremelnic sub ocupaţia corpului expediţionar francez, de poporul Franţei şi de toate popoarele lumii.

Propunerile altor cîteva delegaţii, dimpotrivă, se deosebesc prin caracterul lor incomplet, unilateral şi chiar negativ.

Planul domnului Bidault este exclusiv militar şi ignorează în mod intenţionat aspectul politic al problemei restabilirii păcii în Indochina. Este însă clar că problemele militare şi politice sînt strîns legate între ele căci, la ce ar duce încetarea focului dacă ea nu ar fi însoţită de stabilirea unei păci trainice ca rezultat al rezolvării problemelor politice? Pe de altă parte, acest plan, chiar sub aspectul său militar, nu corespunde actualei situaţii militare din Indochina şi, în consecinţă, nu poate duce, datorită caracterului său, la un acord cu privire la încetarea focului.

Dacă delegaţia franceză nu ţine seama de problema politică, delegaţia lui Bao Dai nu ţine seama de problema militară. Aceste fapte sînt deosebit de semnificative.

Să examinăm principalele puncte ale planului delegaţiei lui Bao Dai.

Principala idee a acestui plan este contestarea drepturilor naţionale ale poporului din Vietnam: independenţă, unitate, democraţie. Această idee are la bază un principiu inacceptabil: întruchiparea Vietnamului într-un singur om, acest om fiind Bao Dai.

Acest principiu este inacceptabil deoarece contravine celor mai elementare noţiuni ale dreptului şi democraţiei. Pe baza acestui principiu inacceptabil, delegaţia lui Bao Dai face următoarele propuneri:

1. Armata naţională a Vietnamului trebuie să fie, chipurile, armata lui Bao Dai. Mai trebuie oare amintit că, după părerea generală această faimoasă armată a lui Bao Dai, a cărei formare nu reuşeşte, este doar o unealtă în slujba imperialiştilor, şi că pe de altă parte Republica Democrată Vietnam dispune de o puternică armată populară, care luptă victorios pentru independenţa şi măreţia patriei noastre?

2. Alegerile generale trebuie organizate, chipurile, numai în momentul în care autoritatea lui Bao Dai va fi recunoscută şi stabilită pe întregul teritoriu al Vietnamului de către Consiliul de securitate. Ele s-ar desfăşura sub egida Naţiunilor Unite, adică, în mod practic — a S.U.A. In urma acestor alegeri, guvernul ar fi format sub egida lui Bao Dai etc.

Acesta este regimul pe care vor să-l impună ţării noastre. In legătură cu acest regim, organul catolic „La Quinzaine" scria în numărul său din 1 iunie 1954, citind o frază a unuia din corespondenţii săi din Indochina: „Regimul lui Bao Dai se află în descompunere, inactivitate, înconjurat de dispreţul general". Mai este oare cazul să se compare această propunere cu propunerea Republicii Democrate Vietnam care este călăuzită numai de năzuinţa de a ţine seama de situaţia de fapt, şi de asemenea, de a respecta voinţa poporului şi de a înfăptui unitatea politică şi teritorială a Vietnamului?

In ceea ce priveşte independenţa Vietnamului, a cărei recunoaştere este cerută Franţei de către delegaţia lui Bao Dai, este limpede că aceasta este doar o manevră menită să grăbească „înlocuirea" Franţei de către intervenţioniştii americani.

Nu ar merita să ne ocupăm de această propunere dacă ea nu ar oglindi intenţiile acelora care ar vrea să servească drept unealtă pentru cotropirea şi dominarea ţării noastre de către imperialiştii străini.

S-a văzut că acest plan uimitor al delegaţiei lui Bao Dai a fost aprobat cu căldură de Bedell Smith şi a fost acceptat de domnul Bidault.

Unele delegaţii nu vor ca la conferinţă să fie discutată problema păcii în Indochina în ansamblu şi cer să se facă o deosebire esenţială între problema Vietnamului şi problema statelor Khmer şi Patet-Lao, pornind de la afirmaţia neîntemeiată că în aceste ţări nu există o rezistenţă armată a poporului împotriva cotropitorilor imperialişti şi ajungînd la concluzia că, de pildă, nu s-ar putea institui un control asupra interzicerii introducerii de trupe şi materiale de război din afară în aceste ţări.

Toate aceste fapte sînt legate între ele şi aruncă o lumină clară asupra adevăratelor intenţii ale acestor delegaţii în problema restabilirii păcii în Indochina.

Din fericire, forţele păcii sînt puternice în lumea întreagă, în Indochina, în Franţa, în Asia de sud-est, precum şi la Geneva. De aceea, lucrările conferinţei progresează, deşi încet şi greu.

Primul rezultat a fost obţinut. Este vorba de adoptarea de către conferinţă a rezoluţiei privind organizarea contactelor între reprezentanţii celor două comandamente aici la Geneva şi acolo în Indochina, pentru „a studia aşezarea trupelor care se va face după încetarea ostilităţilor, începînd cu chestiunea zonelor de regrupare din Vietnam".

In conformitate cu această rezoluţie, acest contact a fost stabilit la Geneva cu începere de la 2 iunie. Se poate spune că aceasta este o realizare. Dar trebuie să se ştie ce se petrece în legătură cu aceasta. Delegaţia Republicii Democrate Vietnam are motive să considere că din partea interlocutorilor noştri nu se vădeşte nimic concret de natură să poată orienta în mod serios tratativele spre un acord.

Mai mult, contactul la faţa locului prevăzut în mod special de rezoluţia din 29 mai a conferinţei, nu a fost încă stabilit, deoarece interlocutorii noştri nu-l privesc cu bună voinţă.

In acest timp s-a petrecut un eveniment pe care delegaţia Republicii Democrate Vietnam nu-l poate trece sub tăcere. Guvernul domnului Laniel şi guvernul lui Bao Dai au parafat faimoasele tratate în baza cărora urmează să se acorde pentru a nu ştiu cîta oară independenţă Vietnamului. Este clar că între această aşa numită independenţă şi independenţa adevărată, reală, pentru care luptă poporul Vietnamului, este aceeaşi deosebire ca şi între minciună şi adevăr. Este clar de asemenea că acest lucru nu ar putea înşela pe nimeni. In fond este vorba de îndeplinirea anumitor condiţii cerute de cercurile americane în vederea amestecului pe care îl pregătesc.

Tocmai în acest sens trebuie înţeleasă recenta declaraţie a ministrului apărării naţionale din guvernul lui Bao Dai, care a vorbit făţiş despre internaţionalizarea războiului din Indochina.

Prin urmare, acestea nu sînt fapte izolate, întîmplătoare.

Trebuie oare să se tragă de aici concluzia că noi vom rămîne neputincioşi în faţa acestor manevre? Nu. Am spus mai înainte că forţele păcii sînt mari şi active în întreaga lume şi aici, la Geneva. Adaog că ele se străduesc în mod hotărît şi consecvent ca lucrările noastre să progreseze în direcţia arătată în rezoluţia conferinţei de la Berlin.

In acest scop, delegaţia Republicii Democrate Vietnam propune conferinţei să continue în spirit realist şi constructiv discuţiile în problemele militare indicate în propunerea în şase puncte prezentată de delegaţia Republicii Populare Chineze, şi mai ales, în problema controlului asupra încetării focului pentru realizarea unui acord satisfăcător.

In acest scop, delegaţia Republicii Democrate Vietnam, cheamă de asemenea delegaţia franceză să facă la rîndul ei cele necesare pentru stabilirea imediată a contactelor la faţa locului, prevăzute de rezoluţia din 29 mai.

In acest scop, delegaţia Republicii Democrate Vietnam cere în sfîrşit, ca conferinţa să înceapă imediat discutarea problemelor politice, cum sînt recunoaşterea de către Franţa a suveranităţii depline şi a independenţei depline a Vietnamului şi a celorlalte ţări ale Indochinei; organizarea unor alegerii generale în Vietnam; relaţiile dintre Vietnam şi Franţa (problema intereselor economice şi culturale, precum şi problema asocierii Republicii Democrate Vietnam la Uniunea Franceză şi la condiţiile acestei asocieri etc.

Credem că toate aceste probleme sînt foarte importante şi foarte actuale şi că ele reprezintă o parte integrantă a reglementării problemei indochineze.

Lansarea unui împrumut de stat pentru dezvoltarea economiei naţionale a U.R.S.S.

MOSCOVA 9 (Agerpres). — TASS transmite:

Consiliul de Miniştri al U.R.S.S. a adoptat o hotărîre cu privire la lansarea unui împrumut de stat pentru dezvoltarea economiei naţionale a U.R.S.S.

In hotărîre se spune: Pentru a atrage fondurile populaţiei la finanţarea măsurilor în vederea realizării celui de al 5-lea plan cincinal de dezvoltare a U.R.S.S., Consiliul de Miniştri al U.R.S.S. hotărăşte să lanseze un împrumut de stat pentru dezvoltarea economiei naţionale a U.R.S.S. „emisiunea 1954" în sumă de 16 miliarde ruble pe termen de 20 de ani.

Imprumutul urmează să fie plasat numai în rîndurile populaţiei.

Titlurile împrumutului şi premiile ieşite la sorţi sînt scutite de impozite de stat şi locale şi de taxe.

Intregul venit realizat din titlurile împrumutului, se achită sub formă de premii ieşite la sorţi. Suma totală a premiilor este stabilită pentru termenul de 20 de ani al împrumutului, pe baza unei dobînzi medii de 3 la sută anual.

In perioada de 20 de ani a împrumutului vor ieşi la sorţi 35 la sută din totalul titlurilor, iar restul de 65 la sută din titluri vor fi amortizate la valoarea nominală.

Potrivit condiţiilor de lansare a împrumutului, premiile se stabilesc în valoare de 200 pînă la 10.000 ruble la un titlu de 100 de ruble, inclusiv valoarea nominală a titlului.

In cursul perioadei de 20 de ani vor fi efectuate 40 trageri la sorţi cîte două trageri anuale.

Titlurile necîştigătoare vor fi amortizate (răscumpărate) la valoarea lor nominală începînd de la 1 decembrie 1959 în decursul celor 15 ani care rămîn pînă la expirarea termenului împrumutului.

Dineul oferit de Ciu En-lai în cinstea lui A. Eden

GENEVA 9 (Agerpres). — China Nouă transmite:

La 8 iunie, Ciu En-lai, ministrul afacerilor externe al R. P. Chineze, a oferit un dineu în cinstea lui Anthony Eden, ministrul afacerilor externe al Angliei.

La dineu au luat parte: lordul Reading, Harold Caccia, W. D. Allen, H. Trevelyan şi J. G. Tahourdin; Cian Ven-tian, Van Cia-sian, Li Ke-mun, Van Pin-nan, Huan Hua, Huan sian şi Van Cio-ju.

După dineu a fost prezentat filmul chinezesc în culori „Tragedia lui Lian Şan-po şi Ciu In-tai.

Sesiunea Comisiei Dunării

BUDAPESTA 9 (Agerpres). — M. T. I.

La 8 iunie s-a deschis la Budapesta a X-a sesiune a Comisiei Dunării.

Endre Sik, preşedintele Comisiei, a salutat pe participanţii la sesiune. Delegaţii au adoptat în unanimitate următoarea ordine de zi a celei de a X-a sesiuni a Comisiei:

1. — Raportul directorului Comisiei Dunării asupra îndeplinirii planului pe anul 1954 în perioada ianuarie-iunie şi asupra completării aparatului administrativ al Comisiei;

2. — Raportul asupra executării bugetului pe 1953 şi pe anul 1954 pînă la 1 iunie a.c.;

3. — Rapoartele delegaţilor ţărilor participante asupra stabilirii unui sistem unic de semnalizare pe căile navigabile;

4. — Aprobarea statutelor de funcţionare a secretariatului şi aparatului administrativ;

5. — Dispoziţii diverse;

6. — Propuneri cu privire la ordinea de zi prealabilă a celei de a XI-a sesiuni a Comisiei Dunării.

In şedinţa din după amiaza zilei de 8 iunie, D. Halaciov, directorul Comisiei, a prezentat un raport asupra primului punct de pe ordinea de zi, iar I. Avramescu, colaboratoare a Comisiei, raportul asupra punctului 2.

La sfîrşitul şedinţei, şeful delegaţiei sovietice, V. A. Brikin, a mulţumit guvernului R.P. Ungare în numele delegaţilor pentru ajutorul eficace acordat Comisiei în perioada mutării sediului.

Echipa de şahişti sovietici a plecat în S. U. A.

MOSCOVA 9 (Agerpres, TASS transmite:

La 9 iunie a plecat la New York pentru a susţine o întîlnire cu echipa S.U.A., echipa de şah a Uniunii Sovietice. Din echipă fac parte marii maeştri V. Smîslov, D. Bronştein, P. Keres, I. Averbach, E. Gheller, A. Kotov, T. Petrosian, M. Taimanov şi I. Boleslavski (rezervă). Căpitanul echipei este marele maestru I. Bondarevski.

Delegaţia şahiştilor sovietici este condusă de D. V. Postnikov.

Meciul de şah dintre echipele U.R.S.S. şi S.U.A. va avea loc la New York cu începere de la 16 iunie.

Meciul dintre şahiştii sovietici şi americani urma să aibă loc anul trecut. Atunci, autorităţile americane au pus condiţia şahiştilor sovietici de a nu avea dreptul să iasă din oraşul New York şi nu le-a permis să locuiască într-una din clădirile delegaţiei U.R.S.S. pe lîngă ONU, care se găsea la Glenkove. Fără să ţină seama de protestul Secţiei unionale de şah şi al şahiştilor sovietici, autorităţile americane au menţinut aceste măsuri. Din această cauză şahiştii sovietici au considerat că nu vor putea veni la New York să susţină meciul.

La începutul anului acesta, Federaţia americană de şah a invitat din nou echipa U.R.S.S. să susţină o întîlnire cu echipa S.U.A. şi a anunţat că măsurile luate de autorităţile americane în legătură cu şederea şahiştilor sovietici la New York au fost anulate.

Ştire sportivă

In cadrul turneului zonal de şah pentru campionatul mondial, la 8 iunie s-au disputat partidele din runda a 8-a.

Uhlmann a obţinut victoria în partida cu Pedersen. Barcza a cîştigat la Hodja şi Filip la Solin. Partida Stahlberg-Kluger s-a terminat remiză. Restul partidelor s-au întrerupt. Stahlberg a anunţat că cedează partida întreruptă în runda a 7-a cu Barcza.

In runda a 7-a reprezentantul nostru Ciocîltea a cîştigat partida cu şahistul german Uhlmann. De asemenea, Bălanel a obţinut o frumoasă victorie în runda a 6-a învingînd pe şahistul islandez Palmasson.

Informaţie

Printr-un decret al Prezidiului Marii Adunări Naţionale, tov. Berlogea Octavian a fost eliberat din funcţia de ministru al Sănătăţii, fiind numit în funcţia de ministru al Prevederilor Sociale.

Tov. Marinescu Voinea a fost numit în funcţia de ministru al Sănătăţii.

Tov. Stela Enescu a fost eliberată din funcţia de ministru al Prevederilor Sociale, primind alte însărcinări. (Agerpres)

REDACŢIA Bucureşti, Piaţa Scînteii, Tel. Nr. 7.61.00, SECŢIA SCRISORI Tel. Nr. 7.66.91, DIFUZAREA Tel. Nr. 5.38.77, TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin" — Piaţa Scînteii.